

KĀPĒC BRĒC? SAKI!

Lai Dievs jūs svēti! Paliksim vēl kādu brīdi kājās ar noliektām galvām. Vai ir kāds īpašs lūgums? Ja jums tāds ir, tad dariet to zināmu, paceļot savas rokas pretī Dievam un tādā veidā sakot: “Kungs, Tu zini manu vajadzību.”

² Debesu Tēvs, šorīt mēs tiešām esam privilīģēti ļaudis, ka varam būt sapulcināti Dieva namā, zinot, ka tik daudzi šorīt gribētu atrasties Dieva namā, taču ir slimnicās un uz slimības gultas. Bet mums Tu esi dāvājis šo privilīģiju šodien atrasties šeit. Un mēs nenākam, Kungs, lai satiktos viens ar otru, kaut arī mums ļoti patīk sadraudzība mūsu starpā; taču tu mēs varejām darīt mājās. Bet mēs esam uz šejieni atnākuši, lai būtu sadraudzībā ar Viņu, Kurš ir sapulcinājis mūs kopā kā iemiļotos bērnus un brāļus.

³ Mēs Tev tagad pateicamies. Un vienīgais mums zināmais veids, lai būtu pareizā sadraudzībā ar Tevi, ir ap Tavu Vārdu. Tavs Vārds ir Patiesība. Mēs šeit sanākam kopā, lai iegūtu garīgu spēku. Mums tas ir vajadzīgs, Kungs. Mums vajag spēku, lai paciestu krustu, kuru mēs nesam. Un mēs lūdzam, lai Tu šodien atsūtītu vareno Svēto Garu un mūs visus stiprinātu. Atbildi uz Tavu ļaužu lūgumiem, kamēr viņi ir sapulcējušies un pacēluši Tev pretī savas rokas, rādot, ka viņiem ir vajadzība. Atbildi ikvienam, Kungs.

⁴ Mēs Tev pateicamies, ka iepriekšējā naktī tu saglabāji dzīvību mūsu mātai Angrenai tajā satiksmes negadījumā uz ceļa. Tu pret viņiem biji žēlsirdīgs, Kungs, un mēs Tev par to pateicamies. Un tagad mēs lūdzam, Debesu Tēvs, lai Tu joprojām būtu kopā ar mums un palīdzētu mums, kamēr mēs esam ceļā, katrs un ikviens no mums. Dāvā mums Tavu nostiprinošo spēku un ticību apzināties, ka Tava pastāvīgā Klātbūtne būs ar mums. Tajā stundā, kad mēs nevaram sev palīdzēt, mēs zinām, ka “Dieva Enģeļi ir ap tiem, kas Viņu bistas, un tie mūs uz rokām nesīs, lai mēs savu kāju pie akmens nepiedauzītu.” Un tagad mēs lūdzam, lai Tu dāvātu Savas svētības Vārdam un runātu caur mums un mūsos, Jēzus Kristus Vārdā. Āmen.

⁵ Esmu pateicīgs, ka ārā ir saulaina diena, spīd saules gaisma. No rīta laiks bija ļoti slikts. Un man šķiet, ka, jo īpaši šajā apvidū, laika apstākļi ir drūmi un nogurdinoši. Un redzēt, ka spīd saule, tā parādās, tas ir ļoti jauki.

⁶ Šodien ir neliela ģimenes pulcēšanās, es satiku savus brāļus, un viņi ir manas māšas mājā, arī daži mūsu radnieki no pilsētas un no apkārtnes. Branhamu ir ļoti daudz. Ja viņi visi no Kentuki sapulcētos šeit, domāju, mums būtu jānoirē visa pilsēta; viņu ir tik ļoti daudz. Taču šī ir tikai neliela sanāksšana mājās. Mēs

visi mēdzām satikties mammas mājās, un viņa bija šis vecais savienošais balsts, kas mūs tā kā noturēja kopā. Taču Dievs šo savienošo balstu paņēma uz Debesīm, un es ceru, ka mēs visi tur kādu dienu tiksimies.

⁷ Un tā, nesen es izteicos, es sacīju: “Ziniet, es domāju, ka es saisināšu savus svētdienas sprediķus līdz kādām divdesmit minūtēm un—un, vai trīsdesmit, un tad lūgšu par slimajiem.” Un šorīt es to pārdomāju.

⁸ Un es par to domāju vakarnakt, kad māsa Dauninga man piezvanīja un pastāstīja, piezvanīja Billijam un pateica, ka viņa un māsa Angrena, braucot šurp, saslīdēja uz ceļa un avarēja. Un, kamēr Billijs joprojām bija pie loga, apmēram, es nezīnu, cik tas bija; varbūt kaut kad šorīt. Es kādu laiciņu biju gulējis. Es paskatījos uz brāļa Vuda mājas pusi, tur bija tumšs. Un es vienkārši nometos ceļos, lai palūgtu, un, kad es to izdariju, Kaut Kas man vienkārši pateica: “Viss ir kārtībā.” Un tad es pateicu Billijam: “Pasaki viņai, ka ‘Viss,’ es domāju, ‘būs labi.’” Es esmu ļoti priecīgs redzot, ka šorīt viņas atkal sēž Tā Kunga namā pēc visiem šiem notikumiem ceļā.

⁹ Cilvēki, kas tevi tik ļoti mīl, ka brauc simtiem jūdžu, lai dzirdētu Evaņģēliju, tad es padomāju: “Kāds divdesmit minūšu sprediķis un tik lēni, kā es to daru, tas viņiem nebūs tā vērts.” Un tā es nodomāju, ka es vienkārši darišu . . . tikpat ilgi.

¹⁰ Un tad, dzirdēt brāli Angrenu, viņas dēlu, šorīt dziedot “Cik varens Tu esi.” Viņam ir . . . Šorīt Viņš nozīmē viņam vairāk nekā vakar pēcpusdienā, tāpēc ka varena Dievs pasargāja viņa dārgās un mīlotās māti un māsu.

¹¹ Un tā, šodien mēs ceram uz ipašu laiku iekš Tā Kunga. Un man šeit bija divas vai trīs dažādas tēmas, kuras es apsvēru, un es nebiju, nevarēju saprast, kuru tieši es šorīt runāšu. Viena no tām bija “Savas rūpes uzveliet Viņam, jo Viņš rūpējas par jums. Un tā, ja Viņš rūpējas, kāpēc tad nerūpējies tu?”

¹² Un tā, vēl viena, Billijs Pols, tas ir, ne Billijs Pols. . . Mans otrs dēls Jāzeps iedeva man šo tēmu jau sen. Kādu dienu viņš sēdēja istabā un viņš pateica, skatoties uz gleznu, un Billijam. . . . Jeb Jāzepam ļoti patik laivas, kā jau maziem puikām; laivas un zirgi, ziniet. Un viņš man sacīja: “Tēti, vai Jēzum bija laiva?”

Es teicu: “Es nezīnu.”

¹³ Un pēc tam, kad viņš piecēlās un izgāja, es kaut kā aizdomājos: “Vai Viņam bija laiva?” Un es no tā paņēmu tēmu un vienkārši pierakstīju to šeit, savos pierakstos: “Vai Jēzum bija laiva?” Un es aizdomājos, “Kad Viņš bija uz zemes, Viņam vajadzēja aizņemties dzemdi, lai tajā piedzimtu, kapu, lai tiktu tajā apglabāts, laivu, lai no tās sludinātu, taču Viņš ir vecā Ciānas kuģa Stūrmanis.” Protams, Viņam ir. Taču, un šīs tēmas, kuras es pārdomāju, iedomājos, ka, iespējams, es varētu tām pieķerties vēlāk, pirms mēs dosimies prom, lai atgrieztos.

Vēlreiz nolieksim savas galvas.

²¹ Kungs, uz kanceles atvērts guļ Tavs Vārds, un mēs saprotam, ka viendien Tam būs pēdējā reize, kad Tas tiks aizvērts, tad Vārds būs miesa. Un mēs esam—mēs esam pateicīgi par šo reizi šajā ritā. Un atklāj mums caur Tavu Svēto Garu šī Vārda, kuru mēs lasīsim, būtību. Lai Svētais Gars šodien mums māca to, ko mums vajadzētu zināt. Un lai savukārt mēs uzmanīgi ieklausāmie katrā Vārdā, dziļi To pārdomājam. Un lai tie, kuri klausās caur magnetafona ierakstu, lai viņi klausās uzmanīgi. Un mēs lai esam spējīgi saprast, ko Svētais Gars cenšas mums atklāt. Jo mēs saprotam, ja Viņš dod mums svaidījumu, tad šis svaidījums nav tāpat vien. Tas ir kādam mērķim, lai tas kalpotu labumam, Tam Kungam. Un lai mūsu sirdis un sapratne ir atvērtas, Kungs.

²² Lai mums ir brīvība runāt un brīvība klausīties, un pieeja ticībai, lai ticētu tam, ko mēs esam dzirdējuši, kad tas nāk no Dieva Vārda; Lai tas mums ieskaitītos Mūžīgajā Dzīvībā tajā īpašajā Dienā, kura pienāks. Svēti mūs šodien. Tiesā mūs, kad mēs maldāmies. Ļauj mums saprast, kur mēs kļūdāmies. Un svēti mūs uz pareizā ceļa, lai mēs zinātu, pa kuru ceļu mums ir jāiet un kā lai rikojas mūsdienu pasaulē; Lai mēs spētu pagodināt, kamēr vien dzīvojam šeit, Jēzu Kristu, Kurš nomira, lai dāvātu mums Dzīvi šajā varenajā nākotnē. Mēs lūdzam to Jēzus Vārdā. Āmen.

²³ Un tā, šorit es vēlos izlasīt tikai divas vietas no Rakstiem. Un viena no tām ir atrodama Otrajā Mozus grāmatā. Patiesībā, tās abas ir no Otrās Mozus grāmatas. Viena ir 13. nodaļa, 21. un 22. pants. Un nākošā ir 14. nodaļa, 10., 11. un 12. panti. Tagad es izlasišu no Otrās Mozus 13:21.

Dienā TAS KUNGS gāja tiem pa priekšu mākoņu stabā, lai vadītu tos ceļā; un naktī... uguns stabā, lai būtu gaisma; lai tie ietu dienu un nakti:

Mākoņu stabs neatkāpās no tautas dienā un uguns stabs naktī.

²⁴ Tagad Otrās Mozus grāmatas 14. nodaļa, 10. pants:

Un kad Faraons tuvojās, Izraēla dēli pacēla savas acis, un redzi, ēģiptieši dzinās tiem pakal; un tie ļoti izbījās: un Izraēla dēli brēca uz To KUNGU.

Un tad teica...Mozus, tāpēc ka tur...(lūdzu piedošanu).

Viņi teica Mozum: Vai Ēģiptē nav kapu, ka tu mūs atvedi nomirt tuksnesī? Redzi, ko tu mums izdarīji, aizvezdams mūs no Ēģiptes?

Vai mēs Ēģiptē tev neteicām, sacījām, Atstāj mūs, lai mēs varam vergot ēģiptiešiem? Jo mēs labāk vergojam ēģiptiešiem, nekā mēs mirstam tuksnesī.

²⁵ Es izlasišu vēl kādus pāris pantus:

Un Mozus tautai teica, nebaidieties . . . ne, . . .

Tagad klausieties uzmanīgi.

. . . Mozus sacīja ļaudīm: Nebaidieties, stāviet mierā un redziet TĀ KUNGA glābšanu, kuru Viņš parādīs . . . jums šodien: jo ēģiptiešus, kurus jūs redzat šodien, jūs nemūžam vairs tos neredzēsiet.

TAS KUNGS par jums cīnīsies, bet jūs saglabājiet mieru . . . TAS KUNGS teica Mozum: Kāpēc tu brēc uz Mani? Saki Izraēla bērniem, lai viņi dodas uz priekšu:

Bet tu pacel savu spieķi un izstiep roku pār jūru, un pāršķel to: lai Izraēla dēli cauri jūrai iet pa sausu zemi.

Un Es, redzi, Es nocietināšu ēģiptiešu sirdis, ka viņi dosies tiem pakal: un Es uzvarēšu faraonu un viņa karaspēku, un viņa ratus un viņa jātniekus.

Un ēģiptieši zinās, ka Es esmu TAS KUNGS, kad Es uzvarēšu faraonu un viņa ratus, un viņa jātniekus.

Un Dieva eņģelis, kas bija gājis pa priekšu Izraēla dēlu noņemnei, nostājās beigās un gāja tiem no aizmugures; un mākoņu stabs aizgāja . . . no priekšas un nostājās tiem aizmugurē:

Tas atradās starp ēģiptiešu noņemni un Izraēla noņemni; . . . viņiem tas bija tumsas mākonis, bet otru tas apgaismoja naktī tā: ka visu nakti viņi netuvojās viens otram.

Un Mozus izstiepa roku pār jūru; un TAS KUNGS dzina jūru ar spēcīgu austrumu vēju, kas pūta visu nakti, un padarīja jūru par sausu zemi, un ūdeņi pāršķēlās.

Bija Izraēla dēli cauri jūrai gāja pa sausu zemi: ūdeņi bija tiem kā mūris no labās un no kreisās puses.

Un ēģiptieši viņus vajāja un devās viņiem pakal jūras vidū, pat visi faraona zirgi, viņa rati un jātnieki.

Ap rīta sardzes laiku TAS KUNGS palūkojās lejup uz ēģiptiešu noņemni caur uguns un . . . mākoņa stabu un iztrūcināja ēģiptiešu noņemni,

Un iestrēdzināja viņu ratu riteņus, ka bija smagi braukt, tāpēc tad ēģiptieši teica: Bēgam no Izraēla; jo viņu pusē pret ēģiptiešiem cīnās TAS KUNGS.

²⁶ Tā Kunga Vārds ir tik lielisks, tik patikams, ka, lasot To, vienkārši nav iespējams apstāties. Tas vienkārši kļūst Dzīvs, kad mēs To lasām. Es domāju, ka šī rīta tēmā, lai arī tas tiek ierakstīts magnetafonā, es to gribu pateikt iesākumā, atrodam, es tajā atrodu pats sevi. Un iemesls, kāpēc es . . . Vakardien, kad nodevos izpētei, es uzdūros šim tematam, un tad es nodomāju: “Ja vien tā ir Tā Kunga griba, es vienkārši par to runāšu, jo tas mani nomāc.” Un es ceru, ka tas nomāc mūs visus, lai mēs varētu

ieraudzīt un lai mēs paskatītos augšup; un nedaudz to izpētītu, salīdzinot toreizējos laikus ar . . . tagadējiem laikiem.

²⁷ Tēmas nosaukumam es gribu paņemt trīs vārdus, un tie ir: *Kāpēc brēc? Saki!* Dievs pateica Mozum šeit 15. pantā: “Kāpēc tu brēc uz Mani? Saki ļaudim, lai viņi dodas uz priekšu.” Un: *Kāpēc brēc? Saki!*

²⁸ Lūk, tas ir pamatīgs temats, un es centīšos izskriet tam cauri, cik ātri vien iespējams, kā vedis Svētais Gars. Un es gribu apcerēt šo . . . šo tēmu par Mozu, kas gaudās uz Dievu grūtību brīdi; bet Dievs savukārt norāja Mozu, tieši pašā grūtību procesā. Un izskatās, ka cilvēkam gausties ir pavisam dabiski. Un tad, kāds gan tas ir pārmetums, kad Dievs ņem un pārmet viņam to, ko viņš pateica, gaušanos uz Viņu. Izskatās, ka tas ir ļoti stingri.

²⁹ Bieži, kad mēs skatāmies uz Rakstiem no sava redzesloka, tas izskatās ļoti stingri. Taču, ja mēs nedaudz Tos izpētām, mēs atklājam, ka visgudrais Dievs zina, ko tieši Viņš dara. Un Viņš zina, kā šīs lietas ir jādara un kā ir jāizturas pret cilvēku. Viņš zina, kas ir cilvēkā. Viņš—Viņš pazīst viņu. Mēs nepazīstam. Mēs zinām vienīgi intelektuālo pusi. Viņš zina, kas cilvēkā ir īstenībā.

³⁰ Mozus piedzima šajā pasaulē kā apdāvināts zēns. Viņš piedzima, lai būtu pravietis, atbrīvotājs. Viņš piedzima ar visām dotībām, līdzīgi kā ikviens cilvēks, kas nāk pasaulē, piedzimst ar šīm dotībām, jo es nelokāmi ticu Dieva paredzējumam, iepriekšnolemtībai.

³¹ “Dievs negrib, ka kādi ietu pazušanā, bet ka visi grēku nožēlā atgriežas.” Taču, tā kā Viņš ir Dievs, Viņam ir jāzina, un Viņš zina “beigas no sākuma.” Saprotat? Ja Viņš nezina, Viņš nav bezgalīgs; un, ja Viņš nav bezgalīgs, Viņš nav Dievs. Tālab Viņš nevēlējas, protams, lai kāds ietu pazušanā, taču Viņš—Viņš zina, kurš ies pazušanā un kurš neies pazušanā. Tas arī bija iemesls, tieši ar šādu mērķi Jēzus atnāca uz zemi, lai izglābtu tos, kurus Dievs caur Savu iepriekš zināšanu bija redzējis, ka viņi vēlas tikt izglābti, saprotat, jo visa pasaule bija nolemta. Un es nesaprotu, kā gan to var mācīt kaut kā citādāk, ja ne kā Dieva paredzējumu, un Bībele skaidri saka, ka Viņš zina beigas jau no sākuma un var tās izstāstīt.

³² Tādējādi, kad kāds—kāds cenšas būt kaut kas, kas viņš nav, viņš tikai rada priekšstatu, un agrāk vai vēlāk tas atklāsies. Tavi grēki nenoslēpsies. Tu nevari tos nosēgt. Ir tikai viena lieta, kas nosedz grēku, tās ir Jēzus Kristus Asinis, un Tās nevar būt pielietotas, ja vien Dievs tevi nav aicinājis kopš pasaules radišanas. Tieši tādēļ šīs Asinis tika izlietas; nevis tamdēļ, lai tiktū miditas un uzjautrinātos, un—un spekulētu, un—un ļauni runātu, un—un vēl kaut kā. Tās bija konkrētam mērķim. Pareizi. Ne tāpēc, lai ar to spēlētos, nevis lai kaut ko tēlotu, sakot, ka grēki ir aplāti, kad patiesībā tas tā nav. Un neviena cilvēka grēki nevar būt aplāti, ja vien viņa vārds nebija ierakstīts

Jēra Dzīvības Grāmatā pirms pasaules radišanas. Pats Jēzus teica: “Neviens nevar atnākt pie Manis, ja vien Mans Tēvs viņu nepievelk. Un visi, kurus Tēvs ir,” tas pagātnes laiks, “Man devis, atnāks pie Manis.” Pareizi. Un tā, nevar likt šiem Vārdiem melot. Tie ir doti Patiesībai un korekcijai.

³³ Un Mozus piedzima ar ticības dāvanu; Mozum bija varena ticība. Mēs redzam, ka nedaudz vēlāk tā caur viņu izpaudās. Un viņš piedzima ipašā ģimenē, kā jau mēs zinām, ka viņa tēvs un viņa māte, un bija no Levija dzimtas. Kas, par to ir stāstīts iepriekš, pirms šī, Otrajā Mozus grāmatā, kas tik skaisti apraksta šīs ipašās personības dzīvi. Un viņš bija viens no ievērojamākajiem Bibeles personāžiem, jo viņš bija precīzs Kunga Jēzus prototips.

³⁴ Viņa piedzimšana bija ļoti divaina, tāpat kā Kungam Jēzum. Viņš piedzima vajāšanu laikā, tāpat kā Kungs Jēzus. Viņš piedzima, lai būtu atbrīvotājs, tāpat kā Kungs Jēzus. Viņa vecāki noslēpa viņu no ienaidniekiem, tāpat kā Kungu Jēzu. Un viņš nonāca līdz savai kalpošanai, tāpat kā Kungs Jēzus. Viņš bija vadonis, tāpat kā Kungs Jēzus. Viņš bija pravietis, tāpat kā Kungs Jēzus. Un viņš bija likumdevējs, tāpat kā Kungs Jēzus.

³⁵ Un mēs redzam, ka viņš nomira uz Klints, un viņam ir jābūt augšāmceltam un tā tālāk, jo astoņsimt gadus vēlāk viņš stāvēja uz Pārvērtību Kalna, sarunājoties ar Kungu Jēzu. Redzat? Engēļi viņu aiznesa. Neviens nezina, kur viņš ir apglabāts. To nezināja pat velns. Atklāti sakot, es nedomāju, ka viņš vispār tika apglabāts. Es—es uzskatu, ka Dievs viņu aiznesa un—un viņš nomira uz tās Klints, kurai viņš bija sekojis visas savas dzīves dienas.

³⁶ Un viņš bija ideāls Kristus prototips. Viņš bija ķēniņš pār cilvēkiem. Viņš bija likumdevējs. Viņš bija—viņš bija tas, kurš stiprināja cilvēkus. Viņš bija viss, līdzības, kas bija Kristus.

³⁷ Lūk, un tā, redziet, viņš piedzima ar šīm varenajām dāvanām un ipašībām, un trūka tikai tā, lai kaut Kas to apspīdētu, un tas kļūtu Dzīvs.

³⁸ Saprotiet, patiesībā Dieva sēkla mūsos ir ielikta jau no pasaules radišanas. Un, kad šī Gaisma visbeidzot apspīd šo sēklu, Tā viņu atdzīvina, taču iesākumā Gaismai ir jānonāk uz šīs sēklas.

³⁹ Kā es jau daudzas reizes esmu mācījis par šo sievieti pie akas, viņu, tādā stāvokli. Kaut arī viņa bija persona ar sliktu slavu, kaut arī viņas—viņas dzīve bija degradēta, un viņa bija šādā stāvokli, jo tās tradīcijas viņu nebija uzrunājušas, taču, kad viņu visbeidzot apspīdēja šī Gaisma, viņa ātri vien To atpazīna, jo tur atradās kaut kas, lai uz To atsauktos. “Kad dzelme sauc Dzelmei,” kaut kur ir jābūt Dzelmei, lai atsauktos uz šo saucienu.

⁴⁰ Un Mozus, lūk, piedzima kā pravietis, taču viņš bija audzināts kādā intelektuālā skolā un faraona pili. Faraons Seti,

kura laikā viņš tika izaudzināts, joprojām cienīja Jāzepu un uzskatīja viņu par Tā Kunga pravieti. Taču pēc Seti tur atnāca Ramzess, un Ramzesam Jāzeps bija vienaldzīgs. Un tā, lūk, kur sākās nepatikšanas, tagad, kad uzradās faraons, kurš nepazīna Jāzepu.

⁴¹ Taču šis varenās īpašības, tikai nedaudz par tām parunāsim, un, pirms mēs tiksīm pie tēmas galvenās daļas. Es tēmu pasniedzu tā divaini un vēlāk to apbūvēju, un lai Tas Kungs mums šorīt palīdz, kad mēs to būvēsim.

⁴² Mozus piedzima ar šo vareno ticības dāvanu. Tad pie degošā krūma viņš tika svaidīts un pilnvarots atbrīvot Dieva tautu. Lūk, paskatieties, kādas varenas īpašības piemita šim vīram! Viņš bija piedzimis kaut kam konkrētam. Dievam bija mērķis.

⁴³ Dievam ir mērķis, kāpēc jūs atrodiēties šeit. Saprotat? Ja vien jūs varētu būt, tikt līdz šai sapratnei, cik gan daudz rūpju jūs tad ietaupītu Dievam un arī paši sev.

⁴⁴ Mozus piedzima, un tad viņš tika, pēc tam viņš tika aizvests uz vietu, kur viņš tika svaidīts. Un, ievērojiet, šī sēkla tur gulēja ar intelektuālu sapratni, ar visu šo ticību, ka viņš bija dzimis, lai atbrīvotu šos ļaudis, taču tā neatdzivojās tikmēr, kamēr to neapspidēja šī Gaisma no degošā krūma; kamēr viņš neieraudzīja, nevis kaut kas, par ko viņš bija lasījis, bet kaut kas, ko viņš ieraudzīja ar savām acīm; Kaut Kas, kas runāja uz viņu, un viņš atbildēja Tam. Ak, kā gan tas visu atdzivināja!

⁴⁵ Es uzskatu, ka ikviens vīrs ar...vai sievietē, zēns vai meitene. Un es domāju, ka ar intelektuālu izpratni par to, kas, viņuprāt, ir Vārds un tā tālāk, viņiem nevar būt pilnīgi stabila pamata, kamēr viņi nav satikuši šo Gaismu, kas padara šo Vārdu par realitāti.

⁴⁶ Es uzskatu, ka neviena draudze savā praksē, lai arī cik intelektuāla un fundamentāla tā nebūtu, šī draudze nevarēs uzplaukt, kamēr šo cilvēku vidū nebūs izpaudies Pārdabiskais un viņi to ieraudzīs. Kaut kas tāds, ar ko viņi var runāt, un kas viņiem atbildēs, kas apstiprina šo rakstīto Vārdu.

⁴⁷ Lūk, atcerieties, kad Mozus satika šo degošo krūmu, šis Vārds tika nepārprotami apstiprināts. Tas bija Vārds. Mozum nevajadzēja raizēties: "Kas tā par Balsi? Kas tā par tādu Būtni?" Tāpēc ka Dievs jau bija uzrakstījis Svētajos Rakstos, Pirmajā Mozus grāmatā, ka: "Tava tauta dzīvos tajā svešajā zemē, taču viņi atkal atgriezīsies šajā zemē pēc četrsimt gadiem, atgriezīsies atpakaļ šajā zemē, jo amoriešu grēku mērs vēl nav pilns." Lūk, pirms daudziem simtiem gadu Dievs bija pateicis, ka Izraēls dzīvos svešā zemē, kur viņiem daris pāri, un viņi paliks tur četri simti gadus. Taču Dievs viņus izvedīs ar varenu roku. Un tā, redzat, ar šo degošo krūmu. . .

⁴⁸ Mozus to saprata intelektuāli. Un šī sēkla, kura bija piedzimusī viņā, atradās viņa sirdī. Un viņš centās, izmantojot

savu intelektuālo Vārda pieredzi, centās viņus izvest, viņus atbrīvot, jo viņš zināja, ka viņš bija dzimis šim mērķim. Viņš zināja, ka ir laiks. Visi Raksti teica, ka viņi tur jau atradās četrsimt gadus.

⁴⁹ Tieši tā, kā šobrīd zinām mēs, kā pirms kāda brīža man jautāja viens vīrs, par Atnākšanu un Aizraušanu. Mēs zinām. Laiks ir beidzies, Aizraušanas laiks ir tuvu, un mēs gaidām aizraušanas ticību, kas savāktu kopā Draudzi un dāvātu Tai tādu pārdabisku spēku, kas izmainītu šos ķermeņus, kuros mēs dzīvojam. Kad mēs redzam Dievu, kas var piecelt mironi, kas gul uz grīdas vai pagalmā, un atkal atgriezīt viņu dzīvē un nostādīt viņu mūsu priekšā, kad mēs redzam Dievu, kurš var aizvākt vēzi, kas ir tā noēdis cilvēku, līdz pāri ir palikusi tikai ēna, un piecelt viņu kā spēcīgu un veselīgu vīru, tam vajadzētu dot cilvēkiem aizraušanas ticību. Lai tad, kad šī Gaisma atspīdēs no debesīm un atskanēs taure, ātri tiktu sapulcināta Kristus Miesa, vienā brīdī tiktu pārmainīta un uzņemta Debesis. Jā, kaut kam tādām ir jānotiek. Un mūsu teoloģijas skolas to nekādi nevar uztaisīt, kaut arī intelektuāli tām viss ir kārtībā. Taču tev ir jāsatiek šī Gaisma! Tev ir jāatrod šis Kaut Kas.

⁵⁰ Un tā, Mozus savu vareno aicinājumu balstīja uz Vārda, un viss bija brīnišķīgi, līdz kādu dienu viņš satika to Gaismu, un tieši šis Vārds Pats runāja uz viņu. Tajā brīdī viņš saņēma savu svaidījumu. Tas svaidīja to, kas atradās viņā, to, kas iekšpusē, intelektu, kas tam ticēja, ticību, kas balstījās uz viņa ticību Dievam, kas nošķīra viņu no viņa mātes. Un tagad, kad viņu apspīdēja šis Gaismas Klātbūtne, Tā svaidīja to, kam viņš ticēja. Saprotat? Kas par svaidījumu! Un viņš tika pilnvarots.

⁵¹ Lūk, mēs zinām, ka intelektuāli viņš bija dzirdējis to no savas mātes. Viņš zināja to, kam bija jānotiek, un viņš zināja, ka viņš dzīvoja tajā laikā. Taču tad viņš ieraudzīja, ka viņš izgāzās, un tāpēc viņam, iespējams, bija . . . Viņa ticība varbūt nedaudz atkāpās. Taču tad, kad viņš pienāca pie šī krūma, Dievs teica: “Es Esmu dzirdējis Manas tautas brēcienus un Es atceros Savu solījumu viņu tēviem, Ābrahāmam, Izakam un Jēkabam, un Es Esmu nonācis.” “Es” ir personas vietniekvārds, “Es esmu nonācis, lai viņus atbrīvotu.”

⁵² Un tagad, un ļaujiet man piebilst, lūk ko, ja vien . . . Lai Dievs man piedod, ja tas izklausīsies zaimojoši. “Es neko nedaru uz zemes citādi, kā vien caur cilvēku. Es—Es—Es esmu Vinakoks; jūs esat zari. Un Es Sevi atklāju tikai tad, kad atrodu kādu cilvēku. Un es esmu izvēlējis tevi, un es uz turieni sūtu tevi, lai viņus izvestu.” Saprotat? Tagad ievērojiet: “Es būšu ar tavu muti, un es . . . paņem šo spieķi.”

⁵³ Un Mozus teica: “Vai es varu skatīt kādu pierādījumu tam, ka Tu mani sūtīsi un Esi mani svaidījis, un ka Tu to visu darīsi?”

Teica: “Kas ir tavā rokā?”

Viņš teica: “Spieķis.”

Teica: “Nomet to zemē.” Tas palika par čūsku. Viņš aizbēga.

⁵⁴ Viņš teica: “Pacel to.” Tas atkal pārvērtās par spieķi. Teica: “Liec savu roku azotē.” Viņš to izvilka, un uz tās bija spitālība. Ielika to atpakaļ, un tā bija dziedināta. Sacija. . .

⁵⁵ Viņš redzēja Dieva Godību. Mozum vairāk nebija nekādu jautājumu. Vai jūs esat ievērojuši, ka viņš nekad vairs nebēga tuksnesī? Viņš zināja, ka viņš bija svaidīts. Viņš zināja, ka visas šīs lietas, kas bija viņa sirdī, šīs varenās, lieliskās īpašības, un viņš. . . tās tagad bija svaidītas. Viņš—viņš ir gatavs. Viņš ir gatavs doties. Un tā viņš dodas uz Ēģipti.

⁵⁶ Dievs bija pateicis: “Es būšu ar tevi,” un tas—tas izšķir jautājumu. Ja jau “Es būšu ar tevi,” tas bija viss, kas Mozum bija jāzina. Jo viņa sirdī bija šis varenais aicinājums, un tagad Dievs pateica: “Es būšu ar tevi.”

⁵⁷ Lūk, Dievs bija apstiprinājis arī viņa. . . Mozus apgalvojumus. Mozus apgalvoja: “Es satiku To Kungu. Un Viņš lika pateikt jums, ka ‘Es ESMU’ Mani sūtīja.” Redzat?

⁵⁸ Lūk, viņi sacīja: “Te ir kāds virs, vēl viens ebrejs, droši vien viens no šiem fanātiķiem, kuri laiku pa laikam uzrodas ar visvisādiem tur plāniem, kā atbrīvot mūs no verdzības.” Un jūs ziniet, kādi kļūst cilvēki, kad viņi ir vergi vai pakļautībā kaut kādu iemeslu dēļ, regulāri parādās kaut kādas mahinācijas, ziniet, lai to īstenotu.

⁵⁹ Tā Mozus, Dievs apsolīja Mozum: “Es būšu ar tevi. Es būšu tevī. Mani Vārdi būs tavi Vārdi. Runā Manus Vārdus un vienkārši saki to, ko saku Es.”

⁶⁰ Un tagad, kad Mozus devās un izteica viņiem šo prasību, un stāvēja faraona priekšā, un pateica viņam: “Tas Kungs, ebreju Dievs teica: ‘Izved no turienes šos bērņus,’” Taču viņš tiem neļāva iet, un tā viņš—viņš vecaju un faraona priekšā parādīja zīmi. Un zīmes, kuras parādīja Dievs: Viņš teica: “Lūk, rit, aptuveni šajā laikā, nodzisis saule, pār visu Ēģipti būs tumsa,” un tieši tā arī notika. Un tad viņš teica: “It visur šajā—šajā zemē būs mušas,” un viņš izstiepa savu spieķi un izsauca mušas, un mušas uzradās. Un viņš pravietoja, un viss, par ko viņš pravietoja, tieši tā arī notika. Tas bija Dievs. Redzat?

⁶¹ Dievs bija aicinājis viņu jau no dzimšanas, ielicis viņā īpašības, varenu ticību, un tad nonāca ar Savu Klātbūtni un svaidīja šo vareno *to*, kas bija viņā, un izsūtīja viņu ar Savu Vārdu, un viņa apgalvojumi tika pienācīgi apstiprināti. Nebija svarīgi, cik daudz šarlatānu uzradās vai cik daudz bija visu šo citu notikumu, Dievs runāja uz. . . Mozus bija apstiprināts. Mozus, Dievs ņēma vērā to, ko teica Mozus. Es vēlos, lai jūs nekad neaizmirstu šo Vārdu. Dievs ņēma vērā to, ko teica Mozus, jo Mozū bija Dieva Vārds. “Es būšu ar tavu muti; tā

pateiks to, kas pareizs.” Lūk, tas, ko Dievs teica—ko Dievs teica, Viņš teica to caur Mozu, un tas apstiprināja un pierādīja viņa apgalvojumus.

⁶² Turklāt viņa māte bija viņam izstāstījusi par viņa noslēpumaino piedzimšanu un to, ka bija pietuvojies brīdis, kad bija jānotiek atbrīvošanai. Amrāms un—un Johebeda, Levija dēls un meita, iesāka lūgt Dievu atsūtīt atbrīvotāju. Un tas prasa . . . Kad tu redzi, ka ir pienācis apsoliņuma laiks, tas atved cilvēkus lūgšanā un liek viņiem alkt. Un nav šaubu, ka—ka Johebeda bija viņam daudzas reizes stāstījusi, viņa māte; tā kā viņa bija arī viņa audzinātāja, mēs zinām šo stāstu. Un bija viņam stāstījusi, kā viņa bija lūgusies. “Un, Mozu, kad tu piedzimi, dēls, tu biji istais bērns. Tu biji citādāks. Kad tu piedzimi, kaut kas notika.”

⁶³ Es nesen stāstīju par to bērniem drāmas veidā un teicu: “Tobrid, kad Amrāms istabā lūdās, viņš ieraudzīja Eņģeli, kurš izvilka Savu zobenu un norādīja ar to ziemeļu virzienā, un teica: ‘Jums būs bērns, un viņš aizvedīs bērnus uz ziemeļiem, uz apsolīto zemi.’” Stāstīju to drāmas veidā šiem mazajiem biedriem, lai viņi to saprastu; Viņu intelekts vēl nav sasniedzis to līmeni, kas ir jums, pieaugušajiem, kuri varat to aptvert, kā jums to atklāj Svētais Gars.

⁶⁴ Lūk, lai arī viņa māte viņam bija visu to izstāstījusi, un viņš to zināja, tomēr viņam bija vajadzīgs vēl kāds pieskāriens. Ar apmācību viss bija kārtībā, taču viņam bija vajadzīgs personisks kontakts.

⁶⁵ Tieši tas šodien ir vajadzīgs pasaulei. Tieši tas šodien ir vajadzīgs draudzei. Tieši tas ir vajadzīgs ikvienam, tas ir, Dieva dēliem un meitām. Lai tas notiktu, tev ir vajadzīgs personisks kontakts, redziet, Kaut Kas. Nav svarīgi, tu zini, ka Vārds ir patiess, tu zini, ka Tas ir pareizs; taču tad, kad ir šis kontakts un kad tu redzi, kā tas notiek, tieši tad tu zini, ka tu esi uz pareizā ceļa. Saprotat? Un, pavērojiet, tas vienmēr saskanēs ar Rakstiem. Tas būs tieši pēc Rakstiem, jo tā bija toreiz.

⁶⁶ Amrāma lūgšana precīzi saskanēja ar Rakstiem. Viņu lūgšanas saskanēja ar apsolīto Vārdu. Dievs bija apsolijs to izdarīt šajā laikā. Viņi par to lūdās, un, lūk, piedzima istais bērns. Un viņi . . .

⁶⁷ Skatieties! O-o, kā man tas patik! Redzat, tai laikā, kad faraons nodeva nāvē visus bērnus, redzat, nodeva viņus zobenam, sardzes vīru zobenam; viņi—viņi—viņi nodūra šos mazuļus, izbaroja viņus krokodiliem, šos mazos ķermenīšus, tā ka krokodili droši vien bija nobarojušies no šiem ebreju bērnu ķermeņiem. Taču Bibeles saka, ka: “Šie vecāki nebaidījās no faraona pavēles nogalināt bērnus.” Viņi nebaidījās. Viņi nebija izbijušies, viņi jau no paša sākuma bija kaut ko ieraudzījuši šajā mazulī. Viņi redzēja, ka tā bija atbilde uz lūgšanu.

68 Un tagad tas viss bija Mozum kā pamats, tālab Mozus zināja, ka viņš bija sūtīts tieši tāpēc, lai atbrīvotu Izraēla bērnus.

69 Redziet, viss notikušais vienkārši sakrājas. Kad tu kaut ko aptver un vari paņemt Bībeli, sakot: “Notiks *tas*,” un tas notiek; “un tajā laikā notiks *tas*,” lūk, tas notiek; “un *tas* notiks tieši tajā laikā,” tā arī notiek; tad tas viss sakrājas vienkopus un uzzīmē mums ilustrāciju.

70 Ak, kā gan šorīt šis lūgšanu nams, kā mēs, šī laika ļaudis, brāli Nevil, kad mēs redzam, kā sāk sirmot mūsu mati un nolaižas mūsu pleci, kad mēs redzam, ka pasaule šādi lēkā un ligojas, un kad mēs varam paskatīties apkārt un redzēt, ka apsoliņums ir pavisam tuvu! Tas ir, tas. . . Es bieži aizdomājos, ka, ja vien kāds varētu Tajā tā uzreiz ielēkt un nesaprastu To, tas ir, saprastu To un uzreiz Tajā ienāktu, tas jūs teju vai aizsūtītu Mūžībā, šāds aizraušanas stāvoklis! Un to nezinaja, un tikai, ak, izlauzties cauri visam tam, ko mēs esam redzējuši un zinām, un saprotam, un ielēkt uzreiz tajā visā. Virietis vai sieviete, puika vai meitene varbūt vien paceltu savas rokas un teiktu: “Iesim, Kungs Jēzu,” saprotiet. Ak, šī stunda ir tik tuvu!

71 Mozus, zinādams, ka viņš bija dzimis šim mērķim, skatījās ārā pa logu un vēroja šos ebrejus, kad viņi smagi strādāja; viņš ieskatījās, lūk šeit, Rakstos, un tur bija teikts: “Un viņi dzivos svešā zemē četri simti gadus,” redzat, “bet Es viņus izvedīšu ar varenu roku.” Pēc tam, kad viņš atgriezās, pēc pilnvarojuma, svaidīts, zinādams, ka viņš bija dzimis. . . Un viņa ticība skatījās, ticībā viņš redzēja šos cilvēkus un zināja, ka viņi bija Dieva bērni, jo pasaule. . . tā teica Vārds. Viņi nebija no šīs pasaules, nebija tādi kā visi pārējie. Viņi bija citādi. Un viņi bija divaini un fanātiski Ēģiptes lepnā greznuma priekšā; bet viņam vajadzēja būt faraona dēlam, kuram bija jāpārņem karaļvalsts, nākamajam. Taču viņš, viņā bija kaut kas – patiesa ticība, kas neskatījās uz šīm lietām, uz visu greznību, kas viņam bija jāsaņem mantojumā. Viņš skatījās uz Dieva apsoliņumu, un viņš zināja, ka laiks jau bija tuvu. Par ko gan domāja šis virs!

72 Kādu dienu es to gribu ar viņu apspriest, kad es viņu satikšu otrā pusē. Teiksiet: “Trakums, brāli!” Nē, tā nav. Es viņu satikšu, ar Dieva žēlastību. Tieši tā. Reiz es ar viņu runāšu, ar pašu Mozu. Kā gan man gribētos viņam uzjautāt, vienkārši, kā, kad viņš redzēja viņa sagatavošanu!

73 Kāds satraukums, velns saka: “Hm, cilvēki tev neticēs. Ha. Tas—tas ir izdomājums.”

74 Taču, kad šī sēkla tur atdzivojās, Mozū kaut kas notika, un viņš zināja, ka kaut kam ir jānotiek. Viņš zināja. Viņš ieskatījās savā pulkstenī un redzēja, cik bija laiks, un viņš zināja, un ko gan viņš domāja, kad viņš vēroja. Tagad, kad viņš ieraudzīja kopējo ainu, visas šīs varenās lietas, kuras viņš bija redzējis; Rakstos norādītais laiks, viņa mātes un tēva lūgšana, un neparastā

piedzīmšana, savādais bērns. Un vienmēr tur, dziļi viņā, kaut kas bija atradies.

⁷⁵ Un, lūk, viņš kļūdījās un iedomājās, ka viņš izmantos skolā apgūto militāro apmācību, lai atbrīvotu tos bērnus, bet tas izgāzās.

⁷⁶ Tad viņš devās tuksnesī un apprecēja kādu—kādu jauku Etiopiešu meiteni, un viņiem piedzima puisēns, vārdā Geršoms.

⁷⁷ Un kādu dienu, pieskatot ganāmpulku, viņš pēkšņi ieraudzīja degošu krūmu kalna galā, liesmās. Un viņš devās uz turieni. Nevis intelektuāli, ne iztēlē, nevis kāda mānija, redzes ilūzija, bet gan viņā. . . Tur bija Ābrahāma Dievs Gaismā, Uguns Stabs krūmā, šis Uguns, tāds it kā viņšveidīgs, taču krūmam tas nekaitēja. Un Balss no Rakstiem, Dieva Balss runāja no turienes un teica: “Es Esmu izvēlēties tevi. Tu esi šis vīrs. Es tevi izaudzināju šim mērķim. Es tev pierādu, lūk, ar zīmēm, ka tu dosies uz turieni atbrīvot bērnus, jo Manam Vārdam ir jāpiepildās.”

⁷⁸ O-o, ir jāpiepildās arī Viņa Vārdam, kas domāts šai dienai. Mēs dzīvojam šajā laikā. Nav svarīgi, ko runā citi, Vārdam ir jāpiepildās. Debesis un zeme zudīs, taču ne Viņa Vārds.

⁷⁹ Lūk, kad Mozus visas šīs lietas apkopoja un redzēja to itin visur, tas svaidīja viņa ticību. Āmen! Ak, vai! Kas par domu! Tas pats par sevi, redzot, ka Raksti skaidri norādīja, kas tas bija, un saruna ar Dievu un šis pierādījums, tas svaidīja to ticību, kas bija viņā, lai ķertos pie darba.

⁸⁰ Ko tam vajadzētu izdarīt ar mums? Mums ir vajadzīga nožēla. Mums ir vajadzīga atmoda. Es to saku pats sev. Saprotat? Man vajag, lai mani sapurina. Man kaut kas ir vajadzīgs. Es teicu, ka šorīt es runāšu pats sev, tas ir, par sevi. Man—man ir vajadzīga atmošanās.

⁸¹ Un, kad es domāju par šo vareno liecību, viss ir izkārtots tik nevainojami, un tas svaidīja Mozus ticību. Un, ak, viņš redzēja, ka nekas. . .

⁸² Lūk, viņš aizbēga no Ēģiptes ar, patiesībā viņš būtu varējis uzsākt dumpi vai kaut ko tādu, un viņš būtu varējis—viņš būtu varējis sacelties un sākt Ēģiptē revolūciju, un būtu varējis ņemt armiju un cīnīties, taču, redziet, un viņa pusē būtu daudzi tūkstoši. Tomēr viņam bija bailes to darīt, kaut arī viņa pusē bija armijas.

⁸³ Taču tagad, lūk, viņš atgriežas pēc četrdesmit gadiem, astoņdesmit gadu vecumā, tik vien kā ar nūju viņa rokā. Kāpēc? Tas, kas dega viņa sirds dziļumos, bija kļuvis par realitāti. Tagad viņš bija svaidīts, un viņš zināja, ka viņam bija TĀ SAKA TAS KUNGS. Nekas vairs nevarēja viņu apturēt. Viņam nevajadzēja armiju. Ar viņu bija Dievs. Tas bija viss, ko viņam vajadzēja: Dievs ar viņu.

⁸⁴ Ak, kad tu zini, ka Dievs tevi ir sūtījis izdarīt kaut ko konkrētu, un tu redzi, kā tas istenojas, nekas—nekas to neaizvieto. Tas arī viss.

⁸⁵ Es atceros gadījumus, kad Kungs bija man pateicis par konkrētām lietām, kurām bija jānotiek, un kad es virzos un redzu, ka tas stāv tieši tur, kā . . . Ak, kas par sajūtām! Situācija jau tiek pilnībā kontrolēta, tas arī viss, redzat, jo tā pateica Dievs.

⁸⁶ Es atceros, daudzi no jums atceras to puisēnu, kas tika augšāmcelts Somijā, augšāmcelts no miroņiem, viņu bija notriekusi kāda automašīna. Un es stāvēju tur ceļmalā un sāku iet projām no tā zēna, un pagriezos, un atskatījos. Un Kaut Kas uzlika Savu roku uz mana pleca, un es nodomāju, ka tas bija brālis Mūrs, taču tuvumā man neviena nebija. Un es atskatījos, un tad es paraudzījos uz kalnu, kuru es redzēju. Es teicu: “Nu, es to pakalnu kaut kur esmu redzējis, taču pa šo ceļu mēs šurp nebraucām. Mēs braucām pa citu ceļu. No kurienes ir tas kalns?”

⁸⁷ Un es paskatījos un redzēju to avarējušo mašīnu tur lejā; redzēju tur šo puisēnu ar viņa . . . guļam tur, uz zemes ar podiņfrizūru, kā mēs to šeit saucam. Viņa acis bija aizgriezušās, līdzīgi kā toreiz brālim Veijam, kad viņš nokrita. Un mazā pēdiņa bija izlīdusi no zeķes, kur bija salauzti viņa mazie locekliši. Un asinis viņa acīs un no deguna, un ausim. Un redzēju viņa šortu biksites; piepogātas viņam, lūk, *šeit* un gar viņa vidukliti; un viņa mazās zeķītes, tādas kā garās zeķes, kādas mēs nēsājam pirms daudziem gadiem.

⁸⁸ Un es pavēros apkārt, un tas bija precīzi, precīzi tā, kā pirms diviem gadiem man pateica Svētais Gars, kad jūs visi to pierakstījāt savās Bibēlēs, viscaur valstī, ka tas notiks. Ak, tur, tad situācija jau tiek kontrolēta. Nav svarīgi, cik beigts viņš ir, nav svarīgi, ko saka kāds cits, viss ir beidzies. Viņam ir jāatgriežas dzīvē!

⁸⁹ Es teicu: “Ja šis bērns nepiecelties no miroņiem, tad es esmu viltus pravielis, melīgs Dieva pārstāvis. Jo pirms diviem gadiem dzimtenē Viņš ir man pateica, ka tas notiks. Un, lūk, šie kalpotāji un pārējie, tas ir uzrakstīts uz mūsu Bibēļu iekšējiem vākiem, un šeit tas ir, precīzi. Izlasiet to uz iekšējā vāka, kā tas ‘notiks zemē, noklātā ar klintīm un tā tālāk, tiks notriekts, un uz . . . būs ceļa labajā pusē.’” Es teicu: “Te tas ir. Nekas to neapturēs. Situācija jau tiek kontrolēta.”

⁹⁰ Ticība, kas atrašanās manā sirdī, tika svaidīta. Ak, ja vien es to varētu paskaidrot! Šī ticība, kuru Dievs . . . mana ticība Dievam, kura man pateica, un tā nekad mani nepievīla, man pateica: “Tagad situācija tiek kontrolēta. Šeit notiek tas, ko Es parādīju tev pirms diviem gadiem, un, lūk, viss atrodas tieši tādā kārtībā. Vienīgais, kas tev ir jādara, tev ir jāsaka vārds.” Un puisēns piecēlās no miroņiem. Saprotat?

⁹¹ Es aizdomājos, un skatoties uz brāli Fredu Sotmanu, kas sēž šeit, un brāli Benksu Vudu un citiem. Toreiz uz Aļaskas automaģistrāles, kā es stāvēju šeit, draudzē, un stāstīju jums par to dzīvnieku, kas izskatījās pēc brieža, ragi četrdesmit divas collas, un par sudraboto grizlilāci. Es nekad agrāk tur nebiju bijis, un kā . . . kā es to izdarišu un kā tas notiks, un cik daudz cilvēku būs ar mani, un kā viņi būs apģērbti. Jūs to zināt, ikviens no jums, izstāstīju daudzas nedēļas, pirms tas notika.

⁹² Un tur, kad es devos uz turieni, man nezinot, tur gulēja tas dzīvnieks. Un es devos, un—un viņš. . . tas nebija iespējams. Ja to uzzinātu vai noklausītos šo ierakstu kāds mednieks, nevar pienākt dzīvniekam no priekšas, viņš pielēks kājās un aizskries. Taču viņš tā nedarīja.

⁹³ Un tagad viņš karājas manā atpūtas istabā. Tur karājas arī tas sudrabotais, tieši tāda izmēra. Un—un tur stāv lineāls, mērlente, lai būtu redzami viņa izmēri. Un parasti ragi sarūk par divām vai vairāk collām, kad tie bija svaigi uz dzīvnieka un kad tie izzūst, taču šie nesarāvās. Tie joprojām ir mats matā tieši četrdesmit divas collas. Redzat? Tur guļ šis sudrabotais, tas ir precīzi septiņas pēdas garš, un tas viss stāv tur tieši tāds, kāds tas bija.

⁹⁴ Taču, kad šis vīrs man pateica: “Nu, redzi, brāli Branham, mēs dabūjām to dzīvnieku, par kuru tu stāstīji, taču tu man teici, ka tu dabūsi arī sudraboto grizli, pirms tu tiksi lejā no kalna līdz turieni, kur atrodas puīši, tas ar zaļo kreklu.”

⁹⁵ Es teicu: “Tas ir TĀ SAKA TAS KUNGS. To pateica Dievs.”

⁹⁶ “Bet, brāli Branham,” viņš teica, “es šeit pilnīgi visu varu pārredzēt jūdžēm tālu, te nekā nav. No kurienes tad viņš uzradīsies?”

⁹⁷ Es teicu: “Ne man par to spriest. To pateica Dievs! Un Viņš ir Jahve-Jire. Viņš var atgādāt lāci uz šejieni. Viņš tur kādu var nolikt.” Un Viņš nolika. Un te nu viņš ir. Situācija tiek kontrolēta.

⁹⁸ Kad Mozus ieraudzīja, ka viņš bija izaudzināts šim mērķim, un kad viņš bija aci pret aci saticis šo vareno Dievu, Kurš bija viņu aicinājis un bija viņu svaidījis, un viņu apstiprinājis, un teicis: “Šis ir tavs aicinājums, Mozu. Es sūtu tevi, un Es parādīšu tev Manu godību. Un šeit Es Esmu, degošajā krūmā. Ej uz turieni! Es būšu ar tevi.” Pat nūja viņam nebija vajadzīga. Viņam bija Vārds, apstiprinātais Vārds, un tā viņš devās. Tas svaidīja to ticību, kas bija viņā.

⁹⁹ Un tas svaida mūs, kad mēs redzam, ka mēs dzīvojam pēdējās dienās, ieraudzīt, ka visas šīs zīmes, kuras mēs redzam īstenojoties, par kurām ir runāts Rakstos, ka tas notiks pēdējās dienās; viscaur no Debesīm līdz politiskajiem spēkiem, un cilvēku dabi, un demoralizācijai pasaulē un starp sievietēm, un kā viņas rīkosies pēdējās dienās, un ko darīs virieši, un ko darīs

draudzes, ko daris tautas, un ko daris Dievs. Un mēs redzam, kas tas viss notiek tieši mūsu acu priekšā.

¹⁰⁰ O-o, tas svaida mūsu ticību. Tas mūs pārvieto uz vareniem cikliem. Saprotat? Tas—tas—tas atdala mūs no citām pasaules lietām. Redzat? Nav nozīmes tam, cik mēs esam niecīgi vai ka mēs esam mazākumā, cik daudz par mums smejas, uzjautrinās, tam nav pilnīgi nekādas nozīmes. Tas arī viss. Mēs to redzam. Mūsos kaut kas ir. Mums bija iepriekš nolēmts redzēt šo laiku, un nekas nevarēs mūs no tā atturēt. Āmen! Lūk, Dievs to ir pateicis. Tas—tas jau notika. Mēs to redzam. Ak, cik ļoti mēs Dievam esam par to pateicīgi! Ak, tad tas atsvabina tavu ticību, kad mēs redzam, kā tas šeit notiek.

¹⁰¹ Lūk, turklāt šeit mēs lasām, ka: “Mozus negodu Kristus dēļ turēja par lielāku bagātību nekā visu Ēģiptes mantu.” Lūk, Kristus negodu viņš turēja par lielāku.

¹⁰² Lūk, neaizmirstiet, “Kristus negodu.” Redziet, ir kāds negods kalpošanā Kristum. Ja tu pasaulē esi populārs, tad tu nevari kalpot, ne jau Kristum tu kalpo. Nē, tas nav iespējams. Jo, saprotiet, Tam līdzī iet negods. Pasaule nekad nav godājusī.

¹⁰³ Tajos senajos laikos pirms tūkstošiem gadu Tam līdzī gāja negods. Un Mozum bija jāklūst par faraonu, viņš bija nākamais faraons, faraona dēls. Un viņam bija jāklūst par nākamo faraonu, cilvēki pret viņu bija labvēlīgi, un tomēr viņš “uzskatīja. . .” *Turēt* nozīmē “uzskatīt”. “Viņš uzskatīja Kristus negodu par vērtīgāku nekā to, ko viņam varēja piedāvāt visa Ēģipte.” Ēģipte bija viņa rokās. Taču, lai arī viņš zināja, ka izvēlēties Kristus ceļu bija negods, tomēr viņš bija patiesi laimīgs, zinot, ka viņā bija kaut kas, kas lika viņam uzskatīt šo Kristus pieeju, tas ir, Kristus negodu vērtīgāku par visu to greznību, kuru viņš—viņš mantoja. Viņam iekšienē bija kāds mantojums, kas bija daudz lielāks par to, ko viņam bija devis ārējais mantojums.

¹⁰⁴ Ak, ja vien šodien mēs tā varētu un ļautu Svētajam Garam svaidīt to, kas atrodas mūsos, to ticību, dievbijīgai, Kristum vēltītai dzīvei!

¹⁰⁵ Lūk, ar šādu ticību, kas viņam bija, viņš ievēroja un uzskatīja šo negodu par godu.

¹⁰⁶ Mūsdienās kāds teiktu: “Klau, vai tu esi viens no tiem tur?”
“Nu, hm, nu, mājā.” Tu vienkārši no tā nedaudz kaunies.

¹⁰⁷ Taču viņš uzskatīja to par lielāku bagātību nekā visu pasauli, tāpēc ka viņā bija kaut kas tāds, ka viņš varēja runāt un pateikt: “Jā, es—es uzskatu *tā*. Tas ir liels gods. Esmu priecīgs, ka esmu viens no viņiem.” Saprotat? “Esmu priecīgs, ka varu pieskaitīt sevi ebrejiem un nevis ēģiptiešiem.”

¹⁰⁸ Šodien kristiešiem vajadzētu sacīt to pašu. “Esmu priecīgs, ka varu uzskatīt sevi par kristietī, atturēties no pasaules lietām

un no pasaules kārtības. Ne tikai kā draudzes loceklis, bet gan kā no jauna dzimis kristietis, kurš dzīvo saskaņā ar Rakstiem. Lai arī pat draudzes locekļi mani apsaukā par ‘fanātiķi,’ tomēr es—es—es uzskatu to par kaut ko lielāku—lielāku par iespēju būtu vispopulārākajam cilvēkam pilsētā vai valstī. Es labāk būšu tāds, nekā būšu Savienoto Valstu prezidents vai—vai visas zemes valdnieks. Saprotat? Es—es to tik augsti vērtēju, jo Dievs Savā žēlastībā pirms pasaules—pasaules radīšanas mani redzēja un—un ielika tur sēkliņu, lai mana ticība lidotu virs šim pasaules lietām. Un tagad Viņš mani ir aicinājis, un es—es augsti vērtēju savu stāvokli.”

¹⁰⁹ Kā Pāvils teica, ka viņš cienīja savu misiju ar augstu. . . redziet, un, ak, ka Dievs bija viņu izsaucis no iespējas kļūt par tādu slavenu skolotāju kā Gamaliēls. Taču Pāvils bija aicināts būt par upuri Kristum. Saprotat? Tāpat ir tagad.

¹¹⁰ Ievērojiet, ar šādu ticību viņš nepaļāvās uz savu redzi, uz to, ko viņš redzēja. Lūk, viņš tur redzēja vien dubļu maisītāju baru, vergus, ieslodzītos, kurus ik dienas nogalināja, sita ar rīkstēm, izsmēja viņu reliģisko pārliecību, viņi bija “fanātiķi.” Un uz trona sēdēja faraons, kurš nezināja un vispār necienīja viņu reliģiju. Viņš par to neko nezināja. Viņš bija pagāns, tāpēc viņš tikai. . . Kā gan tas ilustrē mūsdienas! Un te nu tas ir, citādāka reliģija. Un kā gan tas, ja—ja šis Mozus, pagaidām vienā krēslā ar prezidentu jeb—jeb ar varenu vīru, faraonu, lai ieņemtu viņa vietu pēc viņa nāves, un tas bija vecs vīrs. Un tomēr Mozus uzskatīja, ka šis aicinājums. . . Viņš skatījās caur to pašu logu, caur kuru skatījās faraons, jo viņš bija viņa namā.

¹¹¹ Taču faraons paskatoties redzēja šos cilvēkus, kas cēla augšup savas rokas, bet tie ķērās pie rīkstēm un sita viņus līdz nāvei, jo viņi lūdza Dievu. Tie caurdūra viņus ar zobenu pat tad, kad viņiem nesanāca, par jebkuru nepaklausību, un lika viņiem strādāt, līdz viņi nokrita nespēkā, un turēja viņus pusbadā. “Nu, viņi ir tikai un vienīgi fanātiķu bariņš, pat cilvēkiem isti nav līdzīgi.”

¹¹² Bet Mozus, šī ticība viņā, paskatījās uz viņiem un teica: “Tā ir Dieva svētīta tauta.” Āmen. Man tas patīk. Ar šādu ticību viņa acis nepieversās Ēģiptes greznībai, tās pieversās Dieva apsoliņumam. Viņa ticības ērgļa acs redzēja tālāk par Ēģiptes greznību. Viņš, neaizmirstiet, tagad viņš kļūst par ērgli. Viņš ir pravietis, un viņa ērgļa skatiens paceļas virs tā visa. Ak, kā man tas patīk! Eh! Vai!

¹¹³ Cik gan bieži šodien, šodien kristieši paļaujas uz savām sajūtām un uz to, ko viņi redz vai var izprast, nevis uz savu ticību, paļaujas uz to, kas ir redzams ar acīm, un uz valdzinājumu. Kā jūs, sievietes, es vienmēr jūs aicinu, lai jūs ļautu augt saviem matiem, ka jums nevajag nēsāt kosmētiku, ka jums ir jāuzvedas kā ledijam un kristietēm. Jūs skatāties, kas šodien notiek uz

ielas, un redzat amorāli apģērbtas sievietes, nu, jūs domājat: “Nu, viņa taču pieder draudzei, un kāpēc gan es nevarētu darīt to pašu?” Redzat? “Un viņa apgriež savus matus, kāpēc—kāpēc, lai tā nedarītu es? Nu, izskatās, ka viņa ir tik jauka un tik ļoti gudra, un tāds raksturs, kāda man ne tuvu nav. Nu, kāpēc gan lai es to nedarītu? Man vajadzētu to darīt.” Kad jūs to darāt, jūs paralizējat jūsu ticību. Saprotat? Jūs nedodat iespēju savai ticībai augt. Sāciet ar to, kā jau es teicu.

114 Kāds teica: “Brāli Branham, valsts, cilvēki uzskata tevi par pravieti. Tev nevajadzētu tā bļaut uz sievietēm un vīriešiem par šīm lietām. Tev, tev vajadzētu viņiem mācīt, kā pravietot un iegūt dāvanas.”

115 Es teicu: “Kā gan lai es mācu viņiem algebru, ja viņi nezina pat savu ābeci?” Saprotat?

116 Lūk, vienkārši sāc ar to. Sakop sevi tā, lai tad, kad iziesi uz ielas, tu, tā vai citādi, izskatītos pēc kristietes, redziet, un pēc tam tā arī uzvedies. Saprotat? Taču jūs nevarat to izdarīt paši ar saviem spēkiem. Jūsos ir jābūt ienākušam Kristum. Un, ja vien tur guļ šī sēkla un to apspīd šī Gaisma, tas atdzīvosies. Ja tas neatdzīvojas, tur nebija nekā, kas būtu varējis atdzīvoties. Jo tas ir droši pārbaudīts uz citiem, redziet, tas nekavējoties atdzīvojas, līdzko to apspīd šī Gaisma.

117 Tas ir pārmetums sievietēm, es zinu, kas klausās šo magnetafona ierakstu vai arī to klausīsies. Tas ir pārmetums tev, māsa. Tā tam ir jābūt. Tā tam ir jābūt, jo tas parāda. Man ir vienalga, ko tu esi darijusi; varbūt tu esi bijusi ļoti reliģioza visu savu dzīvi, varbūt tu esi dzīvojusi draudzes namā, tavs tēvs, iespējams, ir mācītājs vai arī tavs vīrs varētu būt mācītājs; Taču tīkmēr, kamēr tu neklauti Dieva Vārdam, tas parāda, ka tur nav Dzīvības. Kad jūs redzat, kā tas kļūst redzams, un Svētā Gara Dzīvība, pavērojiet To, kad Tā apspīd citus, skatieties, ko viņi dara, ja Tas apspīd viņus, nav brinums, ka . . . Kāpēc . . . ?

118 Kāds—kāds pārmetums tiem farizejiem, kas nosauca Jēzu, kad Viņš varēja saprast viņu domas, Viņš nosauca viņus par “Belcebulu.”

119 Taču tā parastā prostitūta teica: “Nu, šis Puisis ir Mesija. Raksti saka, ka Viņš to darīs.” Redziet, tur gulēja šī iepriekšnolemtā sēkla. Un, kad to apspīdēja šī Gaisma, tā atdzīvojās. To nav iespējams apslāpēt. Nav iespējams noslēpt Dzīvību.

120 Tu vari ņemt un uzliet zāles kušķim betonam un nogalināt to uz ziemas laiku. Nākamajā pavasarī, kur tev zāles būs visvairāk? Tieši gar betona malām. Jo šo sēklu aizmetņi, kas atrodas zem tā akmens, kad sāk spīdēt saule, jūs nevarat tos noturēt. Tie tur visapkārt sprauksies un grozīsies, lai izlistu tieši gar tā malu un izlietu savas galvas, pagodinot Dievu. Redzat, jūs

nevarat noslēpt dzīvību. Kad saule apspīd botānisko dzīvību, tai ir jāatdzīvojas.

¹²¹ Un, kad Svētais Gars apspīd Svēto Rakstu Dzīvību, kas atrodas cilvēkā, Tas uzreiz atnes Savus augļus tieši *tur*. [Brālis Branhams uzsit knipi—Tulk.] Saprotat?

¹²² Un tā, neskatoties uz to, cik tu esi patiesa un godīga, kā tu par sevi saki, ka neesi, un runā, saki, ka viņas bija. . . Šīs sievietes, kas valkā šīs—šīs netiklās drēbes un visu to pārējo, vienkārši publiski striptīzi uz ielas. Kaut arī tu nedomā, ka tu tāda esi, tu pati tam nevari noticēt. Tu vari pierādīt, ka tu nekad neesi pārkāpusi laulību, taču saskaņā ar Dieva Grāmatu tu esi laulības pārkāpēja. Jēzus teica: “Ikviens, kas uzlūko sievieti ar iekāri, jau ir pārkāpis laulību ar viņu savā sirdī.” Un tieši tā jūs sevi pasniedzat. Redziet, jūs to nevarat ieraudzīt, ja vien tur neatrodas šī Dzīvība.

¹²³ Tu ieraugi kādu citu, tu skaties un saki: “Nu, es pazīstu māsu Džounsu. Brālis Džounss ir. . . Viņš ir mācītājs. Viņa sieva dara šo un dara arī *to*.”

¹²⁴ Man ir vienalga, kas *to* dara; Šīs ir Vārds. Jēzus teica: “Lai ikviena cilvēka vārds ir meli, bet Mans ir patiesība.” Tā ir Bībele. Un, kad šī Gaisma *to* pa istam apspīd, tam ir jāatdzīvojas. Tam vienkārši ir jāatdzīvojas.

¹²⁵ Lūk, Mozus spēcīgais skatiens, viņa ērgļa acs redzēja tālāk par Ēģiptes valdzinājumu.

¹²⁶ Šodien patiess ticīgais kristietis, nav svarīgi, ko saka draudze, ko saka kāds cits, kad *to* apspīd šī Gaisma, viņi ierauga istu Dieva pierādījumu, šo Uguns Stabu gaisā, un apsolītās zīmes un brīnumus, izskaidrotos Svētos Rakstus, un tas atdzīvojas. Nav svarīgi, cik niecīgs tas ir un kādā mazākumā, Dieva grupa vienmēr ir bijusi mazākumā. Saprotat? “Nebisties, tu, mazais—mazais ganāmpulciņ, jo jūsu Tēvs ir nolēmis jums piešķirt Valstību.” Redzat? Viņi *to* saprot. Tas ir Dieva pienākums atvest viņus no ikvienas konfesijas, ikvienas grupas, no jebkurienes, lai viņi *To* ierauga, ja vien viņi ir iepriekšnolemti Dzīvībai.

¹²⁷ Paskatieties uz veco Simeonu, kurš bija iepriekšnolemts Dzīvībai. Kad templī ienāca Mesija kā mazulis savas mātes rokās, Simeons bija kaut kur, kādā istabā, lasīja, Svētais Gars piecēla viņu kājās, jo viņš gaidīja. Viņā bija šī Dzīvība. Viņš teica: “Es nemiršu, pirms es nebūšu redzējis Tā Kunga Kristu.” Un, lūk, Tā Kunga Kristus atradās templī. Svētais Gars izveda viņu ārā no viņa dežūrposteņa, un viņš aizgāja uz turieni un paņēma rokās šo mazuli, un teica: “Ļauj—ļauj Tavam kalpam aiziet mierā, jo manas acis ir redzējušas Tavu glābšanu.”

¹²⁸ Tur stūri atradās kāda veca, akla sieva, vārdā Anna, kura kalpoja Tam Kungam dienu un nakti. Arī viņa pravietoja un sacīja: “Mesija nāk. Es redzu, kā Viņš nāk.” Kaut arī viņa bija akla. Tieši tajā brīdī, kad Viņš tur atradās. . . Šī mazā Dzīvība,

kas bija viņā, tā pareģoja: “Tas būs tur! Tas būs tur! Tas būs tur!” Tajā brīdī šī pati Dzīvība, šī Gaisma ienāca celtnē kā Mazulis, kā “ārlaulības bērns”, ietīts Savos autiņos, un virzījās pa šo celtni. Un Svētais Gars pieskārs šai aklajai vecenītei, un viņa nāca, Gara vesta cauri pūlim, un nostājās pie šī Mazuļa, un svētīja māti un svētīja Mazuli, un pateica, kas ar To notiks nākotnē. Redzat, iepriekšnolemta Dzīvībai! Saprotat?

¹²⁹ Paskatieties uz viņiem, tur pat ducis nesanāca. Noas laikā tika izglābtas tikai astoņas dvēseles, ne pārāk daudz, taču toreiz ienāca visi, kas bija iepriekšnolemti Dzīvībai tajā laikā. Redzat, kā Svētais Gars strādā katrā laikmetā, pievelkot cilvēkus.

¹³⁰ Lūk, mēs konstatējam, ka Mozus ticība pārliecināja viņu skatīties uz to, kas būs, nevis uz to, kas bija. Skatīties uz rītdienu, nevis uz šodienu. Skatīties uz apsoliĵumu, nevis uz valdzinājumu. Skatīties uz cilvēkiem, nevis uz organizāciju. Saprotat? Tā izdaria Dievs.

¹³¹ Lats redzēja labklājības valdzinājumu tur Ēģiptē, tas ir, tur Sodomā. Lats redzēja iespējas lielai naudai. Lats redzēja šīs ies- . . . iespējas, kad viņš raudzījās uz Sodomu, un, iespējams, viņš varēja kļūt. . . Tā kā viņš bija ebrejs, viņš būtu varējis tur kļūt par ievērojamu cilvēku, jo viņš bija personība ar izcilu intelektu un Abrahama brāļadēls, tāpēc viņš izvēlējās iet uz Sodomu. Lata prāts pārliecināja viņu skatīties uz labklājības valdzinājumu. Lata prāts pārliecināja viņu skatīties uz—uz greznuma svētībām. Taču viņa ticība caur to tika tā paralizēta, ka viņš neredzēja uguni, kurai bija jāiznīcina tāda veida dzīve.

¹³² Un tieši tādi šodien ir cilvēki. Viņi redz, kādas ir iespējas, piederot kādai lielai organizācijai, viņi redz, kādas ir iespējas, ieņemot augstu sabiedrisko stāvokli starp pilsētas ļaudīm, taču viņi neredz iespēj- . . . Viņi neredz, ka viņu ticība ir paralizēta. Ļaujiet man to pateikt vēlreiz tā, lai tas netiktu pārprasts. Šodien sievietes, viņas, kā es saku, viņas grib—viņas grib uzvesties kā kinozvaigznes. Virieši šodien grib uzvesties kā televīzijas komiķi.

¹³³ Šķiet, ka sludinātāji šodien grib uztaisīt savas draudzes par kaut kādām modernām ložām, piederība un tā tālāk. Viņi saskata iespējas kļūt par, iespējams, bīskapu vai par vecāko uzraugu, vai kaut ko tādu, ja vien viņi būs ar draudzi; atmetot Rakstus, kaut Tie ir taisni viņu acu priekšā, pilnīgi apstiprināti ar Dieva Spēku un ar Dieva dzīvo Vārdu, kas dzīvo cilvēkos. Tomēr viņi To nevēlas. Viņi saka: “Mēs negribam sajaukties ar kaut ko Tādu.” Viņiem tas maksātu viņu biedru karti. Tas viņiem maksātu viņu stāvokli konfesijā. Lai arī godīgs vīrs kā Lats, nosēdies Sodomā, zinot, ka tas ir nepareizi. Redzat? Saprotat? Ko viņi izdara, šādi rikojoties? Viņi paralizē to nelielo ticību, kas viņiem bija. Tā nevar funkcionēt.

134 Lūk, Mozus no tā atteicās, un viņš. . . Viņa ticība paralizēja pasauli.

135 Vai nu jūsu ticība paralizēs valdzinājumu, vai arī šis valdzinājums paralizēs jūsu ticību. Lūk, jūs varat paņemt tikai vienu vai otru. Un, redziet, Bibeles nemainās. Dievs nemainās. Viņš ir nemainīgais Dievs.

136 Taču tagad mēs konstatējam, ka cilvēki mūsdienās, redziet, viņi pievērs uzmanību lielām lietām, lielām organizācijām. “Es pieredu pie *Tiem-un-tiem*.” Saprotat? Un viņi dodas uz turieni, un, paskatieties, viņi ne ar ko neatšķiras no cilvēkiem uz ielas. Nekā cita tur nav. Viņiem ir mazumiņš kaut kā nedaudz intelektuāla, un tas arī viss. Kad tu runā par Dievišķo dziedināšanu, Uguns Stabu, Dieva Gaismu, viņi saka: “Tas ir izdomāts.”

137 Viņdien kāds virs apskatīja fotogrāfiju ar Tā Kunga Eņģeli, baptistu kalpotājs, un smējās par To. Redzat, tā ir—tā ir zaimošana. Saprotat? Tam nav piedošanas.

138 Tieši to teica Jēzus, redziet. Tā ir zaimošana; redzot, kā Tas dara tieši tos darbus, ko darija Kristus. Un Viņš teica. . . Kad viņi redzēja šos darbus Kristū, Viņš bija tas Upuris, un viņi sauca Viņu par “Belcebulu, velnu,” jo Viņš to darija. Un tagad viņi saka. . . Viņš teica: “Es jums to piedodu. Taču, kad atnāks Svētais Gars, lai darītu to pašu, teiksiet pret To kaut vienu vārdu, tas jums nekad netiks piedots nedz šajā, nedz nākamajā laikā.” Redzat? Pietiek pateikt pret To vienu vārdu. Saprotat? Un tad. . .

139 Jo, ja šī Dzīvība, ja tu esi iepriekšnolemts Mūžīgajai Dzīvībai, tad šī Dzīvība uzplauks, kad tu ieraudzīsi To. Tu To atpazīsi, kā šī sieviete pie akas un—un citi. Taču, ja tās tur nav, tas nevar Atdzīvoties, jo tur nav nekā, kas varētu Atdzīvoties. Kā mēdza teikt mana vecā māte: “No rāceņa asinis neizspiedīs,” jo tajā nav asiņu. Lūk, tas ir tas pats.

140 Un tas paralizē to maziņo ticību, kas tev ir. Lats redzēja šo skaistumu, taču viņam pietrūka ticības, lai ieraudzītu uguni, kas šo skaistumu iznīcinās.

141 Interesanti, vai šodien mums tās pietiek. Interesanti, vai mēs, nu, kā sievietes, kas vēlas būt populāras, kas vēlas uzvesties kā visas citas sievietes draudzē, vai viņas redz, ka viņas vēlas uzvesties kā pārējie. Viņas—viņas saskata izredzes būt tādai glitākai sievietei, ja viņa uzkrāsosies. Viņas redz, ka sieviete ir glitāka, ja viņa izskatās jaunāka, kad apgriež matus un uzvedas kā citas, vai kā kāda kinozvaigzne. Taču, interesanti, vai tas nav paralizējis viņu ticību, zinot, ka Bibeles saka, ka: “Sieviete, kas to dara, ir ne- . . . negodā kritusi sieviete,” un, “sieviete, kas valkā vīriešu drēbes, Dieva acis ir negantība,” bikses un tā tālāk, arī šortus, ko viņas nēsā. Un—un atnāk tāda vienaldzība, līdz cilvēki sāk to darīt kā oficiālu ierasto kārtību. Interesanti, vai netiek

paralizēta tā maziņā ticība, kas viņiem bija kaut vai tam, lai aizietu uz baznīcu, redziet. Tieši tādas ir sekas.

¹⁴² Lats tā rikojās, un tas viņu paralizēja, un tas paralizēja viņa piederīgos, kas tur atradās. Viņi to nevarēja ieraudzīt.

¹⁴³ Taču Ābrahāms, ar apstiprināto ticību, viņa tēvocis, neskatījās uz valdzinājumu, viņš negribēja ar to neko kopīgu, kaut arī viņam nācās dzīvot grūtos apstākļos un bez citu palīdzības. Un Sāra dzīvoja tur tuksnesī, kas nebija viegli, neauglīgā zemē. Taču viņi neredzēja greznību vai izdevību kļūt populāriem.

¹⁴⁴ Sāra, visskaistākā sievietē valstī, tā saka Bibeļe. Viņa bija skaista, visskaistākā no visām sievietēm. Taču, lūk, tomēr viņa palika un bija paklausībā savam vīram, saucot viņu pat par savu "kungu," uz ko atsaucas Bibeļe taisni Jaunajā Derībā; sakot: "Kuras meitas jūs esat, kamēr vien jūs pakļaujaties ticībai." Redziet, sauca savu vīru par savu "kungu."

¹⁴⁵ Un Tā Kunga Eņģelis atnāca uz viņu templi un . . . tas ir, uz viņu nelielo telti un viņiem pateica. Viņiem nebija pat mājas, kurā dzīvot; viņi dzīvoja neauglīgā zemē. Un te nu tas ir. Vai jūs redzat, kā šī diena atkal atkārtojas pēc tieši tā paša parauga kā toreiz?

¹⁴⁶ Lūk, vēlreiz par Mozu ar viņa vareno ticību, viņš varēja pateikt "nē" pastāvošās pasaules laicīgajām lietām un izdarīt taisnīgu izvēli. Viņš izvēlējās ciest grūtības kopā ar Dieva tautu. Viņš izvēlējās doties kopā ar to. Kāpēc? Viņa ticība! Viņš redzēja apsoliĵumu. Viņš redzēja beigās. Viņš redzēja, kas būs ritdien, un viņš atraisīja savu ticību. Un viņš nepievērsa nekādu uzmanību tam, kādas iespējas tur redzēja viņa acis, ka viņš bija faraons un taisījās kļūt faraons. Viņš skatījās taisni nākotnē.

¹⁴⁷ Ak, ja vien cilvēki varētu tā rīkoties, neredzēt pastāvošo pasauli. Ja tu skaties uz pastāvošo pasauli, tu izdarīsi savu izvēli tajā. Noslēp savas acis no tās un skaties uz Dieva apsoliĵumu, tālāk nākotnē.

¹⁴⁸ Ar savu ticību viņš varēja izdarīt izvēli. Viņš izvēlējās saukties par Ābrahāma dēlu un atteicās saukties par faraona dēlu. Kā gan viņš varēja, kad pilnīgi visa karaļvalsts . . . Visa pasaule bija Ēģiptes pakļautībā. Viņš bija visas pasaules karalis un bija jauns, četrdesmit gadus vecs, lūk, gatavs ieņemt troni. Taču viņš vispār neskatījās uz savu intel- . . .

¹⁴⁹ Paskatieties uz šīm sievietēm, kas diendienā gūletu viņam visapkārt, veseliem harēmiem. Paskatieties uz šo greznību; sēdēt un dzert vīnu, un skatīties striptīzu, kad viņas deĵoja viņam priekšā, un vēdināja ar . . . Un sievietes no visām pasaules malām, un dārgakmeņi un bagātības, viņa armija, kas tur atradās. Vienīgais, kas viņam bija jādara, bija jāsež un jāēd šis smalkais ēdiens, un jāsaka: "Aizsūtiet . . . aizsūtiet armijas garnizonu numur *tādu-un-tādu* uz *turieni-un-turieni*, sagrābiet

to valsti. Man to kaut kā sagribējās.” Nekas cits viņam nebija jādara. Tur sēdēt, ar vēdekli atvēsinātam, un turēt vaļā savu muti; ļaujot šim apburošajām tā laika striptiza dejotājām ieliet savā mutē viņu, pabarot viņu savu roku apkampienos, pasaules visskaistākās sievietes. Viss tas greznums, kas tur bija, atradās taisni viņam līdzās.

¹⁵⁰ Taču ko viņš izdarīja? Viņš no tā novērsās. Viņš zināja, ka tam ir sagatavota uguns. Viņš zināja, ka tajā virzienā bija nāve. Redzat? Viņš zināja, ka tā bija. Un viņš uzmeta skatienu kādam nicinātu un atgrūstu cilvēku baram un ticībā viņš izvēlējās paciest Kristus negodu un sauca sevi: “Es esmu Ābrahāma dēls. Es neesmu šī faraona dēls. Kaut arī jūs mani padarītu par bīskapu vai diakonu, vai arhibīskapu, vai pāvestu, es neesmu tā visa dēls. Es esmu Ābrahāma dēls un nodalu sevi no šīs pasaules lietām.” Āmen, āmen un āmen! Izdarīja to ticībā!

¹⁵¹ Viņš noraidīja visu greznību. Viņš noraidīja izdevību kļūt par nākošo bīskapu, viņš noraidīja izdevību kļūt par nākošo arhibīskapu vai par nākamo galveno uzraugu nākamajās vēlēšanās, vai arī ko tur vēl, viņš to noraidīja. Viņš atteicās uz to skatīties.

¹⁵² “Nu, ja es kļūšu bīskaps, es ienākšu un cilvēki teiks: ‘Svētais tēvs,’ vai—vai ‘doktors *Tāds-un-tāds*,’ vai—vai—vai—vai arī ‘vecajs *Tāds-un-tāds*.’ Kā viņi, visi mācītāji, sanākot kopā, viņi paplūkškinās man pa muguru un teiks: ‘Klausies, es tev saku, tajā puisī ir kaut kas īpašs. O-o, ššššš, klusāk, tur nāk bīskaps, redziet. Tas, ko viņš saka, ir likums. Redzat, tur nāk *Tāds-un-tāds*.’” Cilvēki lidos no otras pasaules malas, lai būtu... redzētu pāvestu un bučotu viņa pēdu un gredzenus, un tā tālāk. Kādas iespējas katolim, kādas iespējas protestantam kļūt par bīskapu vai galveno uzraugu, vai vēl kādu, kādu varenu vīru kādā organizācijā.

¹⁵³ Skatījās, tomēr, taču, redziet, ticības acis skatās tālāk par to. Un tu redzi tā visa beigas, par kurām Dievs saka, ka tas viss tiks iznīcināts. Ticība, šis ērgļa skatiens, paceļ tevi virs tā visa, un tu redzi ritdienu, nevis šodienu, un izvēlies saukties par Ābrahāma dēlu.

¹⁵⁴ Faraons bez ticības skatījās uz Dieva bērniem kā uz “fanātiķiem.” Viņam nebija ticības, viņš padarīja viņus par vergiem, jo viņš neizbijās no tā, ko viņš teica. Viņš nebaidījās no Dieva. Viņš domāja, ka viņš pats bija dievs. Viņš domāja, ka viņa—viņa dievi, kuriem viņš kalpoja, ka viņš bija bīskaps, ka viņš bija galvenais uzraugs, ka viņa dievi bija tie, kas to paveica. “Nekā īpaša Tajā *visā* nav,” tāpēc viņš padarīja viņus par vergiem. Viņš apsmēja viņus, par viņiem uzjautrinājās. Tieši tā, kā cilvēki dara šodien, tieši tāpat.

¹⁵⁵ Mozus ticība redzēja viņus apsolītajā zemē kā svētītus ļaudis. Izskatījās, ka ciņa būs smaga, lai aizvestu viņus līdz

apsolījumam, taču Mozus izvēlējās iet ar viņiem. Es varētu pie tā pakavēties, taču mans laiks iet uz beigām. Saprotat?

¹⁵⁶ Ievērojiet, varbūt nebija nemaz tik viegli panākt, lai šie cilvēki pagrieztos pretējā virzienā. “Tev ir jāiet un kopā ar viņiem jādzīvo, tev ir jābūt vienam no viņiem, un viņi jau ir tik ļoti intelektuāli, ka viņus nevar izkustināt. Saprotat? Taču kaut kam tur noteikti ir jānotiek. Viņu acu priekšā ir jābūt parādītam pārdabiskajam. Tas būs ļoti grūti. Organizācijas tevi atraidīs, un notiks visas šīs lietas. Tas—tas—tas ir šausmīgi, kas tev ir jādara, un tomēr izdari savu izvēli.”

¹⁵⁷ “Es esmu viens no viņiem.” Jā. To paveica viņa ticība. Viņa ticība kvēloja. Tieši tā. Viņš to redzēja. Aizvest viņus līdz šim apsolījumam nebija viegli, taču tik un tā viņš izvēlējās iet kopā ar viņiem. Neskatoties uz to, ko viņi izdarīja viņam un ka viņi atraidīja viņu, viņš tik un tā gāja. Viņš izgāja kopā ar viņiem.

¹⁵⁸ Es ceru, ka jūs izprotat. Labi. Tik un tā ejiet ar viņiem. Kļūstiet, esiet viens no viņiem, pareizi, jo tas ir jūsu pienākums. Tā droši vien būs grūta ciņa, un daudz kas notiks, taču vienalga ejiet.

¹⁵⁹ Taču viņa ticība pārliecināja viņu izvēlēties Vārdu, un nevis greznumu. Viņš paņēma Vārdu. Tieši to Mozus ticība izdarīja. Kad ticība skatās uz Dieva sliktāko . . . Atcerieties, lūk, šeit bija greznība, pasaule, virsotnes, pasaules karalis. Bet kur tad bija Dieva apsolījumi? Dubļu bedrē, dubļu micītāji.

¹⁶⁰ Taču, kad ticība, kad ticība skatās uz Dieva vissliktāko, tā uzskata to par svarīgāku un vērtīgāku nekā vislabākais, ko var parādīt pasaule. Tieši tā. Kad ticība uz to skatās, kad ticība to var ieraudzīt, kad ticība Vārdam var ieraudzīt, kā Vārds skaidri izpaužas, tas ir vairāk nekā visa greznība un arhibiskapijas, un viss pārējais, ko vēl varētu nosaukt. To dara ticība. Saprotat? Jūs varat redzēt to vissliktāko, nicināto, atgrūsto, lai kas tas arī nebūtu; lai cik slikti nebūtu, taču, neskatoties uz to, ticība uzskatīs to miljoniem reižu labāku par to, ko var dot pasaule. Āmen! Tieši tā mēs dziedam to dziesmu: “Es iešu kopā ar tiem dažiem nicinātajiem, kas pieder Kungam.” Redzat? O-o!

¹⁶¹ Jo, redziet, ticība redz to, ko vēlas izdarīt Dievs. Ak, es ceru, ka to sapratis. Ticība neskatās uz tagadni. Ticība neredz to, kas ir *šeit*. Ticība skatās, lai redzētu, ko grib Dievs, un attiecīgi darbojas. Lūk, ko dara ticība. Tā redz, ko Dievs grib un ko Dievs grib izdarīt, un ticība darbojas caur to.

¹⁶² Ticība ir redze ar lielu darbības rādīsu. Tā nenolaiž savu tēmekli. Tā skatās uz mērķi. Āmen! Katrs labs šāvējs to zina. Saprotat? Tā, tā ir tāldarbības. Tas ir—tas ir optiskais tēmeklis. Tas ir binoklis, ar kuru tu neskaties *tuvumā*. Tu neizmanto binokli, lai paskatītos, cik ir pulkstenis; redzat, ne jau tam. Bet binokli tu lieto, lai skatītos tālumā.

163 Un tā dara ticība. Ticība paņem Dieva binokli, abus, abas tā daļas, Jauno un Veco Derību, un redz katru Viņa apsoliĵumu. Un ticība redz to, kas ir tālāk, un ticība dod tam priekšroku, neskatoties uz to, ko *šeit* stāsta tagadne. Viņš skatās uz beigām. Viņš nenolaiž savu skatienu, lai skatītos uz *šejiemi*. Viņš skatās tālāk. Viņš tur tēmekļa krustiņu taisni uz Vārda. Lūk, ko dara ticība. To visu dara ticība, kas atrodas cilvēkā.

164 Tagad skatieties. Tas, ko faraons sauca par, attiecībā uz aicinājumu, ko faraons sauca par *varenu*, Dievs sauca par “pretīgumu!” Faraons varēja pateikt: “Paskaties šurp, Mozu, nu, tu esi nākošais faraons. Es—es nodošu tev šo valdnieka zizli, kad es no šejienes aiziešu. Es nodošu šo zizli. Tas ir tavs. Saproti? Lūk, tas ir vareni. Tu būsi varens virs, Mozu. Tu būsi bīskaps. Tu būsi *tas* un *tas*, un vēl *kaut kas*. Nepamet mūs. Paliec šeit.” Taču, redziet, viņš sauca to par *varenu*, bet Dievs teica, ka tas ir “pretīgums!”

165 Tagad jūs, sievietes, kādu britiņu aizdomājieties, tāpat arī jūs, virieši. To, ko pasaule sauc par *varenu*, Dievs sauc par “netirību.” Vai tad Bībele nesaka, ka “tas ir pretīgums sievietei nēsāt virieša drānas”? Bet jūs domājat, ka, šādi darot, jūs esat elegantas. Saprotat? Jūs vienkārši izrādāt sievišķo miesu velnam, un tas arī viss. Tāpēc nedariet to.

166 Un jūs, virieši, kas dzenaties pēc pasaules lietām, un pieķeraties tām un lolojat tik ļoti! Un jūs, virieši, kuriem pietrūkst drosmes likt savām sievām pārtraukt darīt šīs lietas, kauns jums! Un saucat sevi par Dieva dēliem? Manuprāt, tas vairāk izskatās pēc sodomītiem. Saprotat? Nevis tāpēc, lai aizvainotu jūsu jūtas, bet lai pateiktu jums Patiesību. Mīlestība izlabo. Tā vienmēr ir. Mātē, kura nerūpēsies par savu bērnu un neaizrādis viņam, un neieplaukās, lai viņš paklausītu, nav pārāk daudz mātišķuma. Pareizi.

167 Un tā, paskatieties, kas tagad notiek. Mozus to redzēja ar savām acīm. Un faraons teica: “*Tas* ir vareni.” Dievs teica: “Tas ir pretīgums.” Tāpēc Dievs . . . Mozus izvēlējās to, ko teica Dievs.

168 Lūk, ievērojiet, ticība redz to, ko Dievs grib, lai tu redzētu. Saprotat? Ticība redz to, ko redz Dievs.

169 Taču spriešana un sajūtas redz to, ko pasaule liek tev redzēt. Ievērojiet, spriešana: “Nu, tās ir vien cilvēciskas jūtas. Tas ir tikai—tikai loģiski, ka *tas* . . . *tas* ir . . . Nu, ar ko tad *šīs* ir sliktāks?” Redzat? Tieši tā, kad tu pielieto šīs izjūtas, kas ir pretrunā Vārdam, redzat, tieši to arī pasaule grib, lai tu redzētu.

170 Taču ticība uz to neskatās. Ticība skatās, ko ir teicis Dievs. Saprotat? Tu zini, tu atmet visu prātošanu.

171 Saprāts, aprāta izjūtas redz to, ko tev liek redzēt pasaule: lielu konfesiju. Nu, vai tu esi kristietis?

“O, es esmu—es esmu prezbiterietis, metodists, luterānis un pentakosts, vēl kas. Esmu *šis, tas* vai vēl *kaut kas*, redziet.”

Tās, tās ir sajūtas.

“Es, ziniat, piederu pirmajai draudzei. O, esmu katolis. Es esmu —es esmu *tas* un *tas*, saprotiet.”

Jūs tā sakāt. Lūk, tās, tās ir izjūtas. Jums tā patik runāt, jo tā ir kāda konfesija, kaut kas ievērojams.

“Nu, mums—mums—mums ir gandrīz vai vairāk locekļu nekā jebkurai citai draudzei pasaulē, saprotat. Mēs. . .”

¹⁷² Taču ir tikai viena patiesā Draudze, un pie Tās tu nepievienojies. Tajā tu piedzimsti. Saprotat? Un, ja tu Tajā piedzimsti, pats dzīvais Dievs atklāj Sevi caur tevi un Sevi izpauž. Saprotat? Tieši tur Dievs dzīvo, Viņa Draudzē. Dievs uz Baznīcu iet katru dienu, vienkārši dzīvo Baznīcā. Viņš dzīvo tevi. Tu esi Viņa Baznīca. Tu esi Viņa Draudze. Tu esi šī Telts, kurā Dievs dzīvo. Tu pats esi dzīvā Dieva Draudze. Un, ja dzīvais Dievs dzīvo Savā dzīvajā radībā, tad tavas darbības ir no Dieva; ja tas tā nav, tad tur iekšā Dieva nav. Viņš neliktu tev šādi uzvesties, ja, lūk šeit, Vārdā, Savā projektā Viņš saka: “Nedari to,” taču tu ej un dari. Redzat, tas ir aplami. Kad tu to noliedz, tad tas parāda, ka tevi nav Dzīvības. Saprotat? Pareizi.

¹⁷³ Ticība atveda Mozu uz paklausības takas. Ievērojiet, Mozus dara. . . Lūk, jaunais Faraons un, lūk, jaunais Mozus, viņiem abiem bija iespēja. Mozus redzēja šīs tautas negodu, bet uzskatīja to par lielāku bagātību, nekā bija visā Ēģiptē kopā. Un viņš, ticības vadīts, viņš sekoja tam, ko Vārdā teica viņa ticība, un tas atveda viņu uz paklausības takas un beigās Godībā, nemirstīgs, nekad nav jāmirst, Dieva Klātbūtnē. Redze un izjūtas aizveda, un greznība aizveda faraonu nāvē un pie Ēģiptes, viņa valsts, izpostišanas, un kopš tā laika tā nekad vairs nav uzcēlusies.

¹⁷⁴ Te nu tas ir. Skaties uz šo, mirsi. Skaties uz To, tu dzīvosi. Tagad izvēlies. Tieši to Dievs piedāvāja Ādamam un Ievai Ēdenes dārzā. Redzat? Ticībā tev ir jāizdara izvēle.

¹⁷⁵ Lūk, ievērojiet, redze aizveda faraonu nāvē un pie viņa pilsētas nopostišanas.

¹⁷⁶ Ar savu ticību Mozus no faraona vairs nebaidījās. Redzat? Viņam bija vienalga, ko teica faraons. Viņu faraons uztrauca ne vairāk, kā viņa draudi uztrauca Mozus māti un tēvu. Kad Mozus saņēma apstiprinājumu, ka viņš bija tā persona, kurai ir jāatbrīvo Ēģipte. . . tas ir, jāizved no Ēģiptes Izraēls, viņu vairs neuztrauca faraona teiktais. Viņš no viņa nebaidījās. Āmen, āmen, āmen! Vai jūs saprotat, ko es gribu pateikt?

¹⁷⁷ Ticībā nav baiļu. Ticība par to zina. Ticībai, kā es vienmēr esmu teicis, tai ir lieli, vareni muskuļi un spalvainas krūtis. Ticība saka: “Apklustiet!” un visi apklust. Tas arī viss. “Es zinu, kas es esmu!”

Tie citi saka: “Nu, mājā, droši vien viņš to zina.” Saprotat?

178 Taču tev ir jāpieceļas un savi muskuļi jāparāda. Tas arī viss. To dara ticība.

179 Ievērojiet, Mozus vairs nebaidījās no faraona, kad Dievs bija apstiprinājis viņa aicinājumu. Kad Mozus noticeja, ka viņš tam bija aicināts, un kad Dievs viņam tur pateica: “Tā tas ir,” un nonāca un parādīja faraona un visu pārējo acu priekšā, ka viņš bija sūtīts, lai to darītu, Mozus no faraona vairs nebaidījās.

180 Ievērojiet, tomēr faraons pielietoja uz Mozu savu gudribu. Skatieties. Viņš teica: “Paklausies, es—es noslēgšu ar tevi vienošanos.” Kad sodības bija viņu nomocijušas, viņš teica: “Es noslēgšu ar tevi vienošanos. Aizejiet tikai uz nelielu pielūgsmi, uz trim dienām. Ejiet tikai līdz tūrienei un tālāk neejiet.” Taču, ziniet... To faraonam lika darīt viņa izjūtas, saprotat: “Ejiet tikai līdz tūrienei un tālāk neejiet.”

181 Vai šodien pie mums nav tas pats? “Ja vien tu pievienosies draudzei, viss būs labi.”

182 Taču, ziniet, tā ticība, kura bija Mozum, neticēja šādai “tikai līdz tūrienei” reliģijai. Viņš teica: “Iesim mēs visi. Mēs iesim līdz galam.” Pareizi. “Mēs iesim uz apsolīto zemi. Mēs neiziesim, lai uztaisītu vēl vienu konfesiju un apstātos. Mēs iesim visu ceļu.” Āmen. “Es eju uz apsolīto zemi. Mums apsolīja Dievs.”

183 Cik gan daudz faraonu šodien mums stāv aiz kanceles, organizāciju galvas! “Lūk, ja vien tu izdarīsi *to* un izdarīsi *to*, ar to pietiks. Nu, redziet, tikai līdz tūrienei.”

Taču Mozus teica: “Nu, nē! Nē, nē! Nē, nē!” Redzat?

184 Faraons teica: “Nu, kāpēc gan nē? Ja jūs gribat sev tādu reliģiju, es tev pateikšu, ko darīt: ejiet un pielūdziet, bet tikai tu un vecaji, redziet. Lai pielūgt ar tevi iet tikai vecaji. Jūs varat paturēt savu reliģiju, taču neizplatiet to starp cilvēkiem.”

185 Zināt, ko teica Mozus? “Tur nepaliks ne naga. Mēs iesim līdz galam. Iesim mēs visi! Es iešu tikai kopā ar viņiem. Un, kamēr vien es esmu šeit, es no tevis neatstāšos.” Āmen. “Es iešu tikai tad, ja arī viņi varēs iet, un tas arī viss.” Ak, kāds galants kalpotājs! Āmen. “Es gribu viņus ņemt sev līdzī. Vai tāpēc vien, ka esmu to ieguvis, es apsēdišos un teikšu: ‘Nu, lūk, *šādi* ir labi?’ Nebūt nē. Mēs gribam arī cilvēkus. Iesim visi kā viens.” Āmen. Viņš teica: “Mēs tur nepametīsim pat vienu aitu vai jebko citu. Tur netiks atstāts pat ne nags. Uz apsolīto zemi dosimies mēs visi.” Āmen!

186 “Ikviens no mums! Esi tu mājsaimniece vai maza meitene, vai esi veca sieva vai jaunietis, vai vecs vīrs, lai kas arī tu nebūtu, mēs dodamies tik un tā. Neviena no mums netiks atstāts.” Āmen. “Ies ikviens no mums, un nekam citam mēs nepiekritīsim.” Pareizi. O-o! Tām reliģijām tur bija par ko padiskutēt, vai ne? O-o!

¹⁸⁷ Nē, Mozus neticēja šādai “tikai līdz turieni” reliģijai. Nē, viņš tam neticēja. Hm. Tieši tā. O-o!

¹⁸⁸ Mēs par to varētu runāt visu dienu, taču man ir jātiek līdz savai tēmai, pēc kāda briža, un jāsāk sludināt.

¹⁸⁹ Ievērojiet, pievērsiet tam uzmanību, cik brīnišķīgi! O-o, man tas patik. Ziniet, galu galā faraons teica: “Ej prom!” Dievs viņu bija vienkārši nomocījis ar Mozus balsi. Viņš bija visu satricis. Viņš bija izdarījis visu, ko vien varēja izdarīt. Viņš apstādināja . . . viņš lika norietēt saulei dienas vidū. Viņš izdarīja visu ko citu. Viņš—viņš aptumšoja dienas. Viņš izsauca vārdes, mušas, utis, visu pārējo, uguni, dūmus un nāvi viņu ģimenēs, un visu ko citu. Viņš bija izdarījis visu, līdz galu galā faraonam bija jāsaka: “Ej prom! Ņem visu, kas tev ir, un ej.” O-o! Slava Dievam!

¹⁹⁰ Esmu tik priecīgs, ka kāds cilvēks var tik pilnīgi kalpot Dievam, līdz viņš, velns, nesaprot, ko lai ar tādu iesāc. Pareizi. Vienkārši bija tāda paklausība Dievam, ka velns teica: “O-o, lasies prom! Es—es to vairs negribu dzirdēt.” Pareizi. Tu vari to izdarīt, tik pilnīgi.

¹⁹¹ Lūk, redzat, ja—ja Dievs nebūtu Mozu atbalstījis, tad viņš būtu kļuvis par izsmiekla objektu. Taču Dievs bija tieši tur, to apstiprinot. Viss, ko viņš teica, notika.

¹⁹² Bet faraonam bija jānotur savas pozīcijas, jo viņš bija biskaps, ziniet, tāpēc viņam—viņam bija jāpaliek pie sava. Viņš nevarēja noliegt. Viņš nevarēja pateikt nē, jo tas jau notika. Redzat? Viņš nevarēja—viņš nevarēja to noliegt, jo tobrīd tas jau notika. Un tā, visbeidzot viņš teica: “O-o, vienkārši vācies prom! Es vairs negribu tevi dzirdēt. Vācies prom no šejienes! Ņemiet visu, kas jums ir, un ejiet!” O-o!

¹⁹³ Tagad mēs ieraugām Mozu, lūk, pēc tam, kad Dievs bija tik daudz izdarījis viņa dēļ un bija parādījis viņam tik daudz zīmes un brīnumus. Tagad, nākamajās piecpadsmit minūtēs, izskatīsim to. Un sekojiet ļoti uzmanīgi. Mozus nonāca līdz tai vietai, kur viņš. . .

¹⁹⁴ Dievs bija pateicis: “Es esmu ar tevi. Tavi vārdi ir Mans Vārds. Es esmu tev to pierādījis, Mozu. Tu, kad valsti vispār nebija mušu, bija cits gadalaiks, bet tu teici: ‘Lai atnāk mušas,’ un, lūk, viņas uzradās.” Tā ir radišana. Kurš, izņemot Dievu, var likt pār zemi atnākt tumsai? Viņš teica: “Lai ir tumsa,” un bija tumsa. “Tu teici: ‘Lai ir vārdes,’ un vārdes bija pat faraona namā, gultās, un tad viņi sakrāva tās lielās kaudzēs.” Radītājs! “Un Es esmu runājis caur tevi, Mozu, un—un licis Savam Vārdam radīt caur tavām lūpām. Es esmu padarījis tevi faktiski par dievu faraona priekšā.” Tieši tā. “Es to visu esmu izdarījis.”

¹⁹⁵ Un, lūk, viņi nonāk līdz kādai vietai, un atnāk neliels pārbaudījums, un Mozus sāk brēkt: “Ko gan lai es daru?”

¹⁹⁶ Es gribu, lai jūs pievērstu tam uzmanību. Lūk, šeit ir brīnišķīga pamācība. Man tā patik, saprotiet. Redziet, Mozus, ja mēs šeit lasām pareizi, ka Mo- . . . Kad bērni, kas pildīja savu pienākumu, sāka bailoties, redzot faraonu, kas dzinās pakaļ.

¹⁹⁷ Dievs visu bija paveicis nevainojami. Tagad Viņš bija uzsācis viņu izceļošanu. Viņš bija savācis kopā draudzi. Viņi bija izsaukti. Viņi bija atnākuši no visām konfesijām. Viņi visi bija sanākuši kopā. Mozus bija atnācis uz turieni un teicis: “Kungs, kas man ir jāizdara?”

¹⁹⁸ Viņš sacīja: “Nu, ej un izdari *to*.” Labi, uz priekšu. “Un tā, Mozu, tu zini, ka Es esmu aicinājis tevi *to* darīt.”

“Jā, Kungs.”

¹⁹⁹ “Labi, ej un saki *to*, un tas notiks,” lūk, uzrodas mušas. “Saki *to*,” un tas notiek. “Dari *to*,” lūk, tas notiek. Viss bija TĀ SAKA TAS KUNGS, TĀ SAKA TAS KUNGS, TĀ SAKA TAS KUNGS! Tagad viņš iekļūst kādā ķezā . . .

²⁰⁰ Un Dievs teica: “Tagad viņi ir uzsākuši savu ceļojumu. Viņi visi ir izsaukti. Draudze ir kopā, un tā, viņi ir sākuši savu ceļu. Tagad, Mozu, ņem un viņus aizved. Es tev pateicu. Bet Es apsēdišos un nedaudz atpūtišos.”

²⁰¹ Mozus teica: “Ak, Kungs, skaties, nāk, lūk, nāk faraons! Visi ļaudis ir . . . Ko lai es daru? Ko lai es daru?” Jūs redzat, vai tad tāds nav cilvēks? Tieši tā. Sāka brēkt: “Ko lai es daru?”

²⁰² Šeit mēs redzam, kā Mozus pilnīgi parāda cilvēcisko dabu, tā vienmēr grib, lai Dievs nostājas aiz muguras un kaut kur tevi pastumj. Lūk, tie esam mēs šodien. Jūs gribat, lai Dievs, pēc tam, kad mēs esam redzējuši visu *to*, ko mēs esam redzējuši, un tomēr jūs gribat, lai Dievs jūs pastumj kaut ko izdarīt. Saprotat?

²⁰³ Mozus bija tikai atslābināti staigājis, teicis: “Dievs, es iešu un prasišu Tev, paskatišos, ko Tu teiksi. Jā, labi, Tu to saki. Nu, labi, arī es *to* teikšu.” Redzat?

²⁰⁴ Taču šeit Dievs bija viņu pilnvarojis šim darbam, pierādījis, ka Viņš bija kopā ar viņu. Un te nu tas ir, izveidojas kaut kāda situācija, un viņš sāk vaimanāt: “Ko lai es daru? Kungs, ko lai es daru?”

²⁰⁵ Lūk, atcerieties, viņš šeit jau bija pravietojis, jo viņš teica: “Šos ēģiptiešus, kurus jūs šodien redzat, jūs nemūžam vairs neredzēsiet.” Taču tad uzreiz sāka vaimanāt: “Dievs, ko lai mēs darām?” Redzat? Pēc tam, kad viņš bija diezgan labi ticis galā ar pravietošanu. Redzat, izdarīja, pateica viņiem, kas notiks. Ja Dieva Vārds bija viņā, Tas bija viņā. Un, kad viņš *to* teica, tas faktiski istenojās. Tam, ko viņš pateica, jau tūlīt bija jāpiepildās, taču, lūk, viņš vaimanāja: “Ko gan lai es daru?”

²⁰⁶ O-o, vai tas nav cilvēciski! Vai tas neesmu es! Vai tas neesmu es! Saprotat?

207 Viņš jau bija pierādījis: “Tas, ko tu saki, piepildīsies. Es esmu ar tevi.”

208 Taču, lūk, pēkšņi izveidojas kaut kāda situācija. “Ko lai es daru? Ko lai es daru, Kungs? Ei, Kungs, kur Tu esi? Vai Tu mani dzirdi? Ko lai es daru?” Un Viņš jau bija viņu pilnvarojis un viņu apstiprinājis, un pierādījis, un caur viņu visu izdarījis. Taču, lūk: “Dievs?” Ak! Tas pilnībā parāda, cilvēks grib atlaisties, bet Dievs lai viņu stumda.

209 Un tomēr viņš zināja, ka Dievs bija viņu svaidījis, lai viņš darītu šo darbu, un Dievs bija skaidri apstiprinājis viņa apgalvojumus. Bija pienācis laiks tautas atbrīvošanai. Dievs, caur viņa brīnumiem un brīnumu lietām, bija sapulcinājis viņus visus kopā vienā grupā. Vai jūs sekojat manam teiktajam? Savedis visus viņus vienā grupā, apstiprinājis viņa apgalvojumus. Par to runāja Raksti; lūk, bija zīme, lūk, pierādījums, lūk, viss, ko viņš teica. Tad viņš devās pie viņiem kā praviets. Visu, lai ko arī viņš teica, Dievs respekēja, pat radot un atvedot mušas, un visu to istenojot. Un visu, ko Viņš viņam bija apsolijs, lūk, Viņš to izdarīja.

210 Taču viņam gribējās gaidīt TĀ SAKA TAS KUNGS. Saprotat? Viņam būtu vajadzējis saprast, ka pats apstiprinājums viņa aicinājumam arī bija TĀ SAKA TAS KUNGS. Viņa uzdevums, kuram viņš bija pilnvarots, pats par sevi arī bija TĀ SAKA TAS KUNGS. Vai jūs varat to saprast? Hm! Kāpēc viņš gaidīja, kamēr būs TĀ SAKA TAS KUNGS?

211 Viņam gribējās: “Kungs, ko lai es daru? Lūk, es esmu atvedis šos bērnus līdz šai vietai. Šāda ir situācija, tuvojas faraons. Viņi visi ies bojā. Ko man darīt? Ko man darīt?” Hm! Hm!

212 Viņš jau bija pareģojis, ko viņi darīs. Viņš jau bija pateicis, ko tieši darīt. Viņš pareģoja tieši tās valsts galu, kurā viņš bija uzaudzis. Es ceru, ka jūs saprotat. Mhm? Mozus jau bija pateicis: “Jūs viņus nemūžam vairs neredzēsiet. Dievs viņus iznīcinās. Pietiek viņiem par jums smieties. Dievs viņus iznīcinās.” Viņš jau bija pareģojis, kas ar viņiem notiks.

213 Pēc tam: “Kungs, ko man darīt?” Vai jūs saskatāt tajā cilvēka dabu? Redzat? “Ko man darīt? Es gaidīšu TĀ SAKA TAS KUNGS.” Tieši tā. “Es paskatišos, ko teiks Tas Kungs, un tad es to darišu.” Ha!

214 Atcerieties, pie varas bija nācis faraons, kas nepazīna Jāzepu, ziniet, tajā laikā, tieši tajā laikā. Redzat? Saprotat? Bet Mozus piecēlās un pareģoja tās valsts galu.

215 Un, lūk, viņš atradās tieši tajā vietā, kur tam bija jānotiek, bet tad viņš sāka vaimanāt: “Ko man darīt, Kungs? Ko lai es daru?” Redzat? Vai tad tāds nav cilvēks? Vai tieši tāda nav cilvēka daba? “Ko lai es daru?” Hm!

216 Viņš jau bija pravietojis. Dievs bija atzinis visu, ko viņš bija teicis, un viņš bija aicināts šim uzdevumam, tad kāpēc gan viņam vajadzēja teikt: “Ko lai es daru?” Tur bija vajadzība; viņam vienkārši vajadzēja to izteikt. Dievs gribēja, lai Mozus pielieto darbībā to ticības dāvanu, kuru Viņš bija iedevis viņam. Dievs to bija apstiprinājis. Tā bija Patiesība.

217 Un Dievs gribēja, lai Mozus, gribēja, lai cilvēki redzētu, ka Viņš bija ar Mozu.

218 Taču šeit viņš gaidīja, tā teikt: “Nu, Kungs, es esmu tikai mazulītis, tagad Tu pasaki man. Jā, nu es *to* darišu. Man ir TĀ SAKA TAS KUNGS.”

“Brāli, vai tas ir TĀ SAKA TAS KUNGS?”

“Jā, jā, brāli Mozu, tas ir TĀ SAKA TAS KUNGS. Jā.”

“Kārtībā, tagad mums tas ir, TĀ SAKA TAS KUNGS.”

219 Un tas istenojās. Ne reizi nepievīla. Nekad nepievīla.

220 Un, lūk, tas atkal notiek šajā situācijā. Tagad Viņš ir izsūtījis viņu ceļā. Draudze jau ir izsaukta, viņi ir ceļā, un viņi virzās uz priekšu. Bet Mozus sāka vaimanāt: “Kungs, vai tas ir TĀ SAKA TAS KUNGS? Ko lai es daru?” Nu, labi.

221 Dievs gribēja, lai Mozum būtu ticība, kuru Viņš bija ielicis, ticība dāvanai, kuru Viņš nepārprotami bija—bija pierādījis. Dievs bija skaidri pierādījis Mozum un cilvēkiem, ka tas bija Viņš, ar Vārdu un ar visām lietām, kuras bija izteiktas un istenojās. Tas bija nepārprotami apstiprināts. Viņam vairs nebija par to jāuztraucas. Saprotat? Tagad viņam nekas nebija jādomā, tāpēc ka viss jau bija skaidrs. Viņš jau visu bija izdarījis. Un ar mušām un utīm, kuras viņš radīja pasakot, viņš jau bija pierādījis, ka viņā bija Dieva Vārds.

222 Taču šeit, kad viņa priekšā ir izveidojusies šī situācija, viņš grasās jautāt, ko darīt. Redzat? O-o!

223 Es ceru, ka mēs to dziļi sapratisim un varēsim ieraudzīt, kur mēs atrodamies. Saprotat? Vai tas neliek jums justies *tādiem* maziņiem? Domājot par Mozu, redzot viņa kļūdas, bet paskatieties uz mūsējām. Jā. Redzat?

224 Te nu viņš bija, stāvēja tur, saprotiet, viņš zināja, ka Raksti teica, ka tam bija jānotiek tieši tajā stundā un tieši tajā dienā, un zināja, ka Dievs bija viņu saticis Uguns Stabā. Un Tas devās taisni pie cilvēkiem un viņu priekšā paveica šos brīnumus. Un viss, ko viņš pateica, piepildījās, pat radīšana. Darot lietas, ko izdarīt varēja tikai Dievs, parādot, ka viņa balss bija Dieva Balss.

225 Taču šeit izveidojas situācija ar šiem cilvēkiem, kurus viņš piecēla, lai aizvestu uz apsolīto zemi, un nu viņš stāv vaimanājot: “Ko lai es daru?” Tas ir cilvēks, grib tikai. . .

226 Kā brālis Rojs Slauters, šķiet, viņš sež tur aiz durvīm, man reiz pastāstīja, kā kāds man kaut ko izdarīja. Un es teicu: “Nu, es izdarīju to, un tagad tas ir tā.”

227 Viņš teica: “Brāli Branham, ļauj viņiem atbalstīties uz tava pleca šodien, bet rītdien tev nāksies viņus jau nest.” Un tieši tāds cilvēks arī ir. Dod plecu atbalstam šodien, bet rītdien tu viņu jau nesīsi.

228 Tieši tas, tieši to darīja Mozus. Dievam vajadzēja viņu nest pēc tam, kad Viņš bija viņu pilnvarojis un pierādījis, ka tas ir jādara viņam. Un cilvēki droši vien teica: “Mozu, saki vārdu. Es redzēju, kā tu to darīji, lūk, tur. Dievs tevi toreiz pagodināja, bet šodien tu esi tāds pats.” Āmen. Redzat? “Dari to!” Āmen. Viņam tas būtu bijis jāzina, taču viņš nezināja. Labi. Tieši tā, kā bija toreiz, tā ir tagad. Mēs to redzam. Un tā, Viņš teica: “Mo- . . .”

229 Dievam droši vien reiz pietika. Dievam tas droši vien apnīka. Viņš teica: “Kāpēc tu uz Manis brēc? Vai tad Es jau neesmu pierādījis, ka Tas esmu Es? Vai tad Es jau nepateicu, ka Es sūtu tevi šajā uzdevumā? Vai tad Es tev neteicu iet un to darīt? Vai tad Es neapsolīju, ka Es to izdarīšu, ka Es būšu ar tavām lūpām un caur tevi runāšu, un to darīšu, un ka tu rādīsi zīmes un brīnumus? Vai tad Es to neapsolīju? Vai tad Es tieši tā neizdarīju un neiznīcināju ikvienu ienaidnieku, kas bija tev tuvumā? Un te nu tu stāvi, šeit, pie Sarkanās jūras, pildot pienākumus, kurus Es tev iedevu, taču vēl joprojām tu brēc un vaimanā uz Mani. Vai tad tu Man netīci? Vai tad tu neredzi, ka Es tevi esmu sūtījis, lai to darītu?” Ak, vai tad tāds nav cilvēks! Ak! Un tā, Viņam tas droši vien bija jau galīgi apnīcis.

230 Un Viņš teica: “Tu zini, ka tas tev ir vajadzīgs. Tu zini to, ja tu vedīsi šos bērņus uz apsolīto zemi, tieši tā, šeit tu esi iedzīts stūrī, nav nekas, ko tu vēl varētu izdarīt. Lūk, ir vajadzība. Kāpēc tu brēc uz Mani? Ko tu no Manis gaidi? Kāpēc tu Mani sauc? Vai tad Es to neesmu jau pierādījis cilvēkiem? Vai tad Es neesmu to pierādījis tev? Vai tad tas nav Mans aicinājums? Vai tad tas nav pēc Rakstiem? Vai tad Es neapsolīju aizvest šo tautu uz to zemi? Vai tad Es neaicināju tevi un neteicu tev, ka Es to izdarīšu? Vai tad Es neaicināju un neteicu, ka Es tevi esmu sūtījis to izdarīt, ka tas nebiji tu, tas biju Es? Un ka Es nonākšu un būšu ar tavām lūpām, un, lai ko arī tu neteiktu, Es to apstiprināšu un pierādīšu. Vai Es to neesmu izdarījis?»

231 “Bet vēlāk, kad uzrodas kaut kādi sikumi, kāpēc tu uzvedies kā zīdāinis? Tev vajadzētu būt vīram. Saki cilvēkiem,” āmen, “tad dodies uz priekšu!” Āmen. Lūk, lūdzu. “Nebrēc. Saki!” Āmen. O-o, man tas patīk. “Kāpēc brēc uz Mani? Vienkārši saki ļaudīm un virzieties tālāk uz savu mērķi. Lai kas arī tas nebūtu, vai tā būtu slimība, lai kas arī tas nebūtu, augšāmcelt mironi, vienalga kas, saki! Es to Esmu pierādījis. Saki ļaudīm.”

232 Kāda pamācība! Kāda pamācība, o-o, šī ceļojuma stadijā, kur atrodamies mēs. Paskatieties, kur mēs tagad atrodamies, tieši tā, pie Trešā Rāviena. Ievērojiet, mēs esam tieši pie durvīm, pie Tā Kunga atnākšanas.

233 Viņš bija svaidīts šim darbam, bet joprojām gaidīja TĀ SAKA TAS KUNGS. Dievam, droši vien, tas vienkārši apnika. Viņš teica: "Pietiek tev vaimanāt. Saki! Es tevi sūtīju."

234 Ak, Dievs, kādai šorīt vajadzētu būt šai draudzei! Ar Dieva pilnīgo apstiprinājumu, ar Uguns Stabu un zīmēm, un brīnumiem, viss tieši tā, kā tas bija Sodomas dienās. Viņš teica, ka tas atkārtosies.

235 Lūk, pasaule ir tādā stāvoklī. Lūk, šī valsts ir tādā stāvoklī. Lūk, sievietes ir tādā stāvoklī. Lūk, virieši ir tādā stāvoklī. Lūk, draudze ir tādā stāvoklī. Lūk, viss. Stihijas, zīmes, lidojošie šķīviši un viss pārējais debesīs, un visvisādas noslēpumainas lietas, un jūra rēc, paisuma viļņi, cilvēku sirdis pamirst, bailes, laiku juceklis, saspringums valstu starpā, draudzes atkrišana.

236 Un paceļas grēka cilvēks, kurš paaugstina sevi pār visam; ko sauc par Dievu, viņš, kurš apsēdīsies Dieva templī, parādot sevi, o-o, un ir atbraucis uz šo valsti. Un draudze ir organizējusies, un viņi visi ir sanākuši kopā kā ielasmeitas pie netikles, un viss tieši kā prostitūcijā.

237 Prostitūcija, kas tas ir? Sacīt sievietēm, ka viņas drikst apgriezt savus matus, sacīt sievietēm, ka viņas drikst nēsāt šortus, sacīt viriešiem, ka viņi var darīt *to* un var darīt arī *to*; bet sludinātāji, *to* dara viņi, un sociālais evaņģēlijs un pārējais. Vai tad jūs neredzat, tā ir laulības pārkāpšana attiecībā uz patieso Dieva Vārdu!

238 Un Dievs mums ir atsūtījis Viņa patieso Vārdu, nekonzesionālu, bez jebkādiem nosacījumiem, un dod mums Uguns Stabu, Svēto Garu, kas ir bijis kopā ar mums nu jau trīsdesmit gadus. Un viss, ko Viņš ir paredzējis un pateicis, istenojas tieši tā, kā Viņš to pateica.

239 Saki ļaudim un dosimies uz priekšu. Āmen. Mums ir mērķis, tā ir Godība. Dosimies uz To. Mēs dodamies uz apsolīto Zemi. "Tiem, kas tic, viss ir iespējams." "Saki cilvēkiem. Vai tad Es to neesmu pierādījis? Vai tad jūsu vidū netika uzņemta pat Mana fotogrāfija un viss pārējais, un izdarīts viss, ko vien varēja izdarīt, lai pierādītu, ka Es esmu ar jums? Vai tad žurnālos, burtiski pirms pāris nedēļām, nebija raksts, ka tu šeit aiz kanceles pateici, kas tur notiks, trīs mēnešus iepriekš, un vai tas neistenojās un neapstiprinājās? Par to zina pat zinātne. Un viss, ko Es esmu darijis, taču tu joprojām gaidi. Saki cilvēkiem un dodieties uz savu mērķi." Āmen.

240 Vai tad Nātāns neteica Dāvidam? Nātāns, pravietis, reiz sēžot, satiekoties ar Dāvidu, svaidīto ķēniņu, viņš teica: "Dari

visu, kas tev padomā, jo Dievs ir ar tevi.” Pateica Dāvidam: “Dari visu, kas tev padomā. Dievs ir ar tevi.”

²⁴¹ Jozua bija svaidīts, lai iegūtu šo zemi Dievam un viņa tautai. Diena bija īsa. Viņam vajadzēja vairāk laika, lai izdarītu darbu, kuram viņš bija svaidīts un pilnvarots. Jozua, virs, viņš bija svaidīts. Dievs viņam pateica: “Kā Es biju ar Mozu, tā Es būšu ar tevi.” Āmen. “To zemi, Es to viņiem iedošu. Un Es gribu, lai tu dodies uz turieni un iztīri to no amalekiešiem un—un het- . . . Un visiem—visiem pārējiem, filistiešiem un—un periziešiem un visiem pārējiem, iztīri to no viņiem. Es esmu ar tevi. Es . . . Neviens tavā dzīves laikā nebūs spējīgs turēties tev preti. Neviens tev nesagādās rūpes. Dodies uz turieni.”

Un Jozua izvilka to zobenu un sacīja: “Sekojiet man!”

²⁴² Un viņš tur nonāca un, lūk, viņš ciniņās. Un kas tas bija? Viņš vajāja ienaidnieku. Tie bija nelielās grupiņās *šeit* un nelielās grupiņās *tur*. Pienākot vakaram, viņi visi savāktos kopā, sapulcētos garnizonā un ietu pret viņu ar varenu spēku. Un saule jau rietēja. Viņam vajadzēja vairāk gaismas. Saule rietēja. Viņš nemetās ceļos un neteica: “Kungs Dievs, ko lai es daru? Ko lai es daru?” Viņš runāja! Viņam bija vajadzība. Viņš teica: “Saule, apstāties!” Viņš ne pēc kā nebrēca. Viņš pavēlēja: “Saule, apstāties! Man tas ir vajadzīgs. Es esmu Tā Kungs kalps, svaidīts šim darbam, un man ir vajadzība. Stāvi uz vietas un nespīdi . . . Un mēness, tu paliec tur, kur tu esi,” līdz viņš beidza ciniņās un visus sakāva. Un saule viņam paklausīja.

²⁴³ Nekādas brēkšanas. Viņš runāja saulei un teica: “Nekusties. Saule, karājies, lūk, tur! Un, mēness, paliec tur, kur tu esi.” Viņš nevaimanāja: “Kungs, ko lai es tagad daru? Dod man nedaudz vairāk saules gaismas.” Viņam saules gaisma bija vajadzīga, tāpēc viņš pavēlēja tai, un saule viņam paklausīja. O-o! Viņš pavēlēja saulei apstāties.

²⁴⁴ Parādījās Samsons, svaidītais, Dieva ieceltais, ar spēka dāvanu, viņš bija iecelts, lai iznīcinātu filistiešu tautu. Izraudzīts, piedzimis uz zemes, Dieva svaidīts filistiešu iznīcināšanai. Un kādu dienu viņi pārsteidza viņu uz lauka bez viņa zobena, bez šķēpa. Un tūkstotis šo apbruņoto filistiešu uzreiz metās viņam virsū. Vai viņš metās ceļos un teica: “Ak, Kungs, es gaidu viziju. Ak, Kungs, ko lai es daru? Vadi mani tagad, ko darīt?” Viņš zināja, ka viņam bija vajadzība. Viņš neatrada neko citu, kā vien kādu vecu mūļa žokli, un viņš nosita tūkstoš filistiešus. Āmen!

²⁴⁵ Viņš vispār nebrēca uz Dievu. Viņš pielietoja savu svaidīto dāvanu. Viņš zināja, ka viņš bija sūtīts šim darbam. Viņš zināja, ka viņš tam bija dzimis. Viņš zināja, ka viņš bija svaidīts ar šo dāvanu, un viņš nosita tūkstoš filistiešu. Viņš nebrēca uz Dievu. Dievs viņu iecēla un apstiprināja, kas viņš bija, ar citām lietām, ko viņš bija paveicis. Un viņš bija apstiprināts, svaidīts

Dieva kalps filistiešu iznīcināšanai, un viņš to paveica. Nebija nozīmes tam, kādi bija apstākļi, viņš to paveica. Viņš nekad neko nejautāja. Tas bija viņa darbs, tas bija Dievs, kas darbojās caur viņu, paķēra to mūļa kaulu un gāja, sitot filistiešus. Kā gan . . .

246 Nu, viens belziens ar to lietiņu pa tām trīs centimetrus biežajām vara ķiverēm *šādi* būtu sadragājis to kaulu miljons gabalos. Taču viņš notrieca tūkstoš viru un viņus nogalināja, un vēl joprojām stāvēja ar to savā rokā.

247 Viņš neko nejautāja. Viņš nevaimanāja. Viņš runāja. Viņš viņus sakāva. O-o! “Ieņemt filistiešus, vai es varētu ieņemt filistiešus, Kungs? Es—es zinu, ka tu mani sūtīji to darīt, Kungs. Jā, Kungs, es zinu, ka Tu sūtīji mani iznīcināt šo filistiešu tautu. Lūk, tagad man apkārt ir vesels tūkstotis, bet man nekā nav. Ko—ko gan es tagad darišu, Kungs?” O-o! Viņu nekas neuztrauca. Viņš bija svaidīts šim darbam. Tev nekas nevar kaitēt. Nē, it nekas. Aleluja! Viņš vienkārši paņēma to, kas viņam trāpījās pa rokai, un viņus zvetēja. Tieši tā.

248 Kad ienaidnieks viņu aplenca, viņi runāja: “Tagad viņam nav kur sprukt, nu mēs viņu dabūsim. Viņš ir šeit iekšā, pie šīs sievietes. Tagad durvis ir ciet no visām pusēm, un viņš nevar izkļūt ārā. Viņš ir mums rokā.”

249 Samsons nesāka vaimanāt: “Ak, Kungs, viņi mani ir ielenkuši ar šo konfesiju.” Ha! “Ak, ko gan es darišu? Esmu viņiem pievienojies. Ko gan es darišu?” Viņš tā nedarija.

250 Viņš vienkārši izgāja un izrāva vārtus, un uzlika tos sev uz pleca un aizgāja kopā ar tiem. Āmen! Viņš bija svaidīts šim darbam. Viņš bija Dieva aicināts. Viņu neizdevās iežogot. Protams, nē! Viņš paņēma vārtus sev līdzī. Viņš par to nelūdza. Viņš nejautāja Dievam, darīt to vai nedarīt. Tas bija tieši pienākumu pildīšanas laikā. Āmen, āmen, āmen! Taisni pie pienākumu izpildes. “Kāpēc tu brēc uz Mani? Saki, un uz priekšu!” Āmen! “Nebrēc. Saki!” Viņš jau bija atstājis raudulīgumu un šņukstēšanu. Droši vien bija gana vecs, lai runātu. Pareizi. Viņš zināja, ka viņa svaidīta spēka dāvana varēja iznīcināt ikvienu filistieti, kas stāvēja viņa priekšā. Āmen.

251 Taču mēs to nezinām, redziet. Mēs joprojām esam tādi mazuliši, ar pudelīti mutē.

252 Viņš to zināja, viņš zināja, ka Dievs izaudzināja viņu šim mērķim, un nekas nevarēja turēties viņam pretī visas viņa dzīves dienas. Nekas nevarēja viņu iznīcināt. Viņš bija izaudzis šim mērķim, kā Mozus. Nekas nevarēja viņu apturēt. Nekādi amalekieši vai jebkas cits nevarēja viņu apturēt. Viņš ir ceļā uz apsolīto zemi. Samsons zināja, ka viņš bija ceļā.

253 Jozua zināja, ka viņš ieņems zemi. Viņš bija apstiprināts. To solīja Dieva Vārds, un tur bija Svētais Gars, to apstiprinot.

254 Viņš bija savā ceļā, tāpēc nekas nevarēja nostāvēt viņa priekšā. Nekādā veidā. Tieši pienākumu pildīšanas laikā, kopā ar Dievu, nekas nevarēja nostāvēt viņa priekšā. Tāpēc viņš vienkārši pacēla šos vārtus un uzlika tos sev uz pleca, tie svēra kādas četras vai piecas tonnas, un devās uz pakalna virsotni un apsēdās uz tiem. Nekas nespēja nostāties viņam ceļā. Viņam bija svaidīta dāvana no Dieva. Viņam nevajadzēja vaimanāt: “Kungs, ko lai es daru?” Viņš jau bija svaidīts šim darbam. Tas bija TĀ SAKA TAS KUNGS: “Tiec no viņiem vaļā!” Aleluja! “Tiec no viņiem vaļā! Es tevi izaudzināju šim mērķim.” Āmen.

255 “Ko lai es daru, Kungs? Ak, ko es darišu šeit, pie Sarkanās jūras?”

256 “Vai tad Es tev neteicu, ka Es dodu tev kalnu par zimi, lūk tur? Tu atgriezies pie šī kalna un tu izvedisi šos bērņus uz to zemi. Vai tad Es neaicināju tevi šim mērķim? Kāpēc tu uztraucies, ja kaut kas nostājas ceļā? Saki, un sāc kustēties!” Āmen un āmen! “Jā, Es aicināju tevi šim mērķim.”

257 Dāvids, viņš zināja, ka viņš bija svaidīts, un bija sevi pierādījis kā labs strēlnieks. Viņš zināja, ka viņi zināja, ka viņš bija labs strēlnieks. Dāvids bija svaidīts. Viņš to zināja. Un, kad viņš stāvēja Goliāta priekšā, viņš nebrēca: “Ak, Dievs, ko lai es tagad daru? Uzgaidi, vai es—es. . . es zinu, ko Tu izdariji pagātnē. Tu, Tu ļāvi man nogalināt lāci un Tu ļāvi man nogalināt lauvu. Taču kā ar šo Goliātu, lūk tur?” Ha! Viņš tā nedarīja. Viņš vienkārši runāja. Ko viņš pateica? “Ar tevi notiks tāpat kā ar viņiem. . . ? . . .” Viņš sacīja un devās uz priekšu.

258 Viņš nesāka lūgt. Viņš nepienesa upuri. Viņš zināja, ka viņš bija svaidīts. Āmen. Viņš bija svaidīts, un arī linga bija sevi pierādījusi. Viņš ticēja savam svaidījumam. Viņam bija ticība, ka Dievs var ievirzīt šo akmeni taisni tās ķiveres vidusdaļā, vienīgajā vietā, kas nebija aizsargāta. Viņš tur stāvēja.

259 Viņš zināja, ka viņš bija labs strēlnieks. Āmen. Viņš zināja, ka Dievs viņu par tādu bija izveidojis. Āmen. Viņš zināja, ka viņš bija nogalinājis lauvu, viņš zināja, ka viņš bija nogalinājis lāci, taču tas bija saistīts ar viņa zemes tēva ipašumu. Seit, lūk, bija viņa Debesu Tēva ipašums! Āmen. Viņš nekrita ceļos: “Vai. . . Ko man tagad darīt, Kungs?” Viņš runāja un sacīja: “Ar tevi notiks tāpat kā ar lauvu un lāci, te nu es nāku.” Āmen! Slava Dievam! Tieši tā. Viņš pateica un devās uz priekšu, lai satiktos ar šo Goliātu. O-o!

260 Neskatoties uz viņa izmēriem! Viņš, zināt, bija neliels puisis, iesārtiem vaigiem. Viņš nebija pārāk liels. Pēc skata viņš nebija pārāk glīts, neliels, tāds neuzkritošs puisis. Bībele saka, ka viņš bija ar iesārtiem vaigiem. Lūk, neskatoties uz viņa augumu un viņa tā sauktajām spējām to darīt.

261 Ziniet, tas—tas bīskaps viņam sacīja, teica: “Paklausies, dēlin, šis virs ir teologs. Redzi, viņš ir karotājs. Viņš piedzima kā

karotājs, un viņš ir . . . Viņš ir karotājs no jaunības dienām; un tu nevari ar viņu mēroties.” Un viņa brāļi teica: “Ak, tu nekauna, tu esi atnācis, lai darītu kaut ko tādu, taisies uz mājām.”

²⁶² Tas viņu neuztrauca. Kāpēc? Viņš zināja, ka viņš bija svaidīts. “Dievs, kurš izglāba mani no tās lauvas, Dievs, kurš izglāba mani no lāča ķetnām, Viņš vēl jo vairāk izglābs mani no tā filistieša. Lūk, es nāku. Es eju tev preti Tā Kunga Izraēla Dieva Vārdā.” Āmen. Viņš nelūdzās par to; par viņu jau bija aizlūguši. Dievs bija par viņu aizlūdzis pirms pasaules radīšanas. Viņš bija svaidīts šim darbam. Viņam bija jāsaka un jāiet uz priekšu. Tas arī viss, kas tur bija jādara, vienkārši jāsaka un jāiet uz priekšu. Ak, tas bija viss, kas tur bija vajadzīgs. O-o! Viņš ne . . .

²⁶³ Bet viņa konfesioņālie brāļi, šie izsmējeji, arī tur stāvēja, ziniet. Ak, jā. Viņi tur stāvēja, sakot, izsmejot un uzjautrinoties, un sakot. . . . Viņa brāļi, ziniet, un teica: “Ha, ha, ha, tu nevari. Tu, tu vienkārši esi nekauna.” Tas viņu ne drusku neizšķobīja. “Tu gribi izcēlties starp citiem. Tu vienkārši gribi izrādīties.” Ja tas būtu izrādīšanās dēļ, tieši tā arī būtu. Taču viņi skatījās tikai uz intelektuālo pusi.

²⁶⁴ Dāvids zināja, ka uz viņa bija svaidāmā eļļa. Āmen. Viņam bija vienalga. Viņš teica: “Ar to filistieti būs tāpat kā ar to lauvu un lāci, un tā nu es eju.” Viņš to pareģoja, pirms tas istenojās. Ko viņš izdarīja? Viņš nogalināja lāci. Viņš nogalināja lauvu. Viņš notrieca lauvu zemē ar . . . Ar ko? Ar—ar lingu un paņēma nazi, un pēc tam to lāci. Lauvu, viņš nogalināja lauvu ar nazi. Tieši tā viņš izdarīja ar Goliātu. Viņš notrieca viņu zemē ar akmeni, izvilka viņa zobenu un nocirta viņa galvu, tieši tā kā iepriekš. Ko tieši viņš pareģoja, pirms tas notika? “Ar tevi būs tāpat, kā bija ar viņiem.” Kāpēc? Viņš pateica vārdu, ka tā notiks, un tad devās uz priekšu, lai tas piepildītos. Āmen. Ak, brāļi! Viņš to izteica un todien pilnīgi pakļāva situāciju.

²⁶⁵ Ja vien kādreiz ir bijis laiks, kad cilvēkam būtu jārunā, tad tas ir tagad. Noslēgumā, vēl tikai dažas minūtes, ja vien jūs vēl nedaudz varat izturēt. Man te ir pierakstītas vēl dažas lietas, dažas Rakstu vietas, līdz kurām es gribu tikt.

²⁶⁶ Pēteris nevaيمانāja, kad viņš ieraudzīja cilvēku, kuram bija pietiekami daudz ticības tikt dziedinātam, kurš gulēja pie vārtiem, sauktiem par krāšņajiem. Viņš nenometās ceļos un nepavadīja nakti lūgšanā un, vai arī visu dienu lūgšanā, tādā lielā, garā lūgšanā, sakot: “Kungs, es Tev tagad lūdzu, lai Tu palidzi šim nabaga kroplajam vīram. Es redzu, ka viņam ir ticība. Es zinu, ka viņš ir ticīgais. Un es viņam pajautāju, un viņš—viņš. . . Es—es—es. . . Viņš teica, ka viņam ir ticība, ka viņš ticēs tam, ko es viņam saku. Un es izstāstīju viņam to. . . to, ko Tu izdarīji, un es—es tagad domāju, Kungs, ka—ka. . . Vai Tu varētu man iedot TĀ SAKA TAS KUNGS priekš viņa?”

267 Nē, viņš zināja, ka viņš bija svaiditais apustulis. Viņš zināja, ka Jēzus Kristus bija viņu pilnvarojis: “Dziediniet slimos, augšāmceliet mirušos, šķīstiet spītāligos, izdzeniet dēmonus. Bez maksas jūs esat saņēmuši, bez maksas dodiet.” Viņš teica: “Pēter, ej un to dari!” Viņam nevajadzēja to izlūgties. Viņš bija pilnvarots.

268 Ko viņš pateica? Viņš teica: “Jēzus Kristus Vārdā!” Viņš izteica Jēzus Kristus Vārdu, bet tas virs tur vienkārši gulēja. Un viņš pacēla viņu aiz rokas un teica: “Celies kājās!” Un viņš to turēja, līdz viņa potīšu kauli kļuva stingri un viņš sāka staigāt. Kāpēc? Viņš nedevās uz lūgšanu sanāksmi visas nakts garumā. Viņš nevaimanāja Dievam. Viņš pavisam droši zināja, no Jēzus Kristus mutes, ka viņš bija svaidīts šim darbam. Jā. Viņš izteica un viņu piecēla, jo viņš zināja, ka viņš bija šim mērķim svaidīts apustulis.

269 Cilvēki, kas apgūlās viņa ēnā, neteica: “Ak, nāc, apustuli Pēter, un pavaimanā par mums, palūdz ticības lūgšanu Dievam par mums.” Nē, nē, viņi tā nesacīja. Viņi zināja, ka viņš bija svaidīts un Dieva apstiprināts apustulis. Tāpēc viņi sacīja: “Vienkārši apgulsimies viņa ēnā. Tev nekas nav jāsaka. Mēs to zinām. Mēs tam ticam.” Dzīvība viņos! Šis apustulis nevarēja nokļūt pie viņiem visiem. Taču viņi paši, viņi ir daļa no tā.

270 Mozus teica: “Ne jau tikai es došos. Iesim mēs visi.” Mums visiem kaut kas ir jādara. Mums visiem ir jābūt svaidītiem.

271 Un viņi redzēja, kā tas apustulis tur stāvēja un redzēja, kā viņš dziedina slimo viru un dara to, ko viņš darija. Viņi saprata, ka viņš nevar nokļūt pie viņiem. Teica, viņi nekad neteica: “Pēter, atnāc un—un palūdz, un tagad pagaidi, līdz tev būs TĀ SAKA TAS KUNGS, un atnāc, un man pastāsti. Paskatīsimies, ko Tas Kungs teiks.” Viņi teica: “Ja vien mēs varētu apgulties viņa ēnā, jo tas pats Dievs, kas bija Jēzū Kristū, ir viņā, un mēs redzam, kā notiek tās pašas lietas. Viņi pieskārs Jēzus apģērba malai un gulās Viņa ēnā, bet šajā virā ir Jēzus. Ja vien šī ēna uzkrītis mums, mēs tiksim dziedināti.”

272 Un Bibeles saka, ka ikviens no viņiem tika dziedināts. Nekādu visas nakts lūgšanu sanāksmju, sakot: “Kungs, kā būtu, ja es apgultos šī apustuļa ēnā?” Nē, viņi to zināja. Viņus bija apspīdējusi Gaisma. Viņu sirdis bija piepildītas. Viņu ticība bija atbrīvota. Āmen. Viņi tam ticēja. Viņi to bija redzējuši. Pāvila mutautiņi, tieši tas pats.

Tagad noslēgumā.

273 Jēzus nevaimanāja, kad pie Viņa atveda apsēsto zēnu, kuram bija epilepsija, kurš metās uguni. Viņš neteica: “Tēvs, Es esmu Tavs Dēls, un tagad Tu esi sūtījis Mani, lai paveiktu *to-un-to, un to*. Vai Es varētu izdziedināt šo zēnu?” Viņš tā neteica. Viņš teica: “Ej no viņa ārā, Sātan!” Viņš pateica, un zēns kļuva vesels.

274 Kad Viņš satika leģionu, kurā atradās divi tūkstoši dēmonu, ne jau Jēzus brēca. Tie bija dēmoni, kas brēca: “Ja Tu mūs izdzīsi,” ak vai, “atļauj mums ieiēt tajā cūku barā.”

275 Jēzus neteica: “Nu, Tēvs, vai Es esmu spējīgs to izdarīt?” Viņš teica: “Izejiet no viņa,” un ļaunie gari metās prom. Protams, Viņš zināja, ka Viņš bija Mesija.

276 Pie Lācara kapa, viņš bija miris jau četras dienas. Viņi teica: “Ja vien Tu būtu bijis šeit, Kungs, viņš nebūtu nomiris.”

277 Viņš teica: “Es esmu Augšāmcelšanās un Dzīvība.” Āmen! Nevis kur, kad un kā. “Kas tic Man, dzīvos, kaut arī viņš mirtu.” Āmen. Viņš zināja, kas Viņš bija. Viņš zināja, Kāds Viņš bija. Viņš zināja, ka Viņš bija Imanuēls. Viņš zināja, ka Viņš bija augšāmcelšanās. Viņš zināja, ka Viņš bija Dzīvība. Viņš zināja, ka Viņā mājāja visa Dieva pilnība miesā. Viņš tur redzēja šos cilvēkus, un Viņš bija redzējis to, ko Dievs bija pateicis Viņam pēc tam darīt, un te nu Viņš bija. Viņš devās uz turieni.

278 Viņš neteica: “Nu, uzgaidiet, Es šeit nokritīšu ceļos. Visi metieties ceļos un lūdziet.” Viņš teica: “Vai tu tici, ka Es to varu izdarīt?” Āmen. Tāds bija Viņa jautājums.

279 Tas nebija atkarīgs no Viņa; bet gan no viņiem. “Jā, Kungs, es ticu, ka Tu esi Dieva Dēls, kas ir nācis pasaulē.” Tas tik ir! Lūk, Viņš ir atpazīts. Kaut kam ir jānotiek.

280 “Lācar, nāc ārā!” Viņš izteica, un mirušais iznāca. Nevis: “Vai es varētu?” Viņš vienkārši runāja. Kad ticība bija atbilstoša, tas notika.

281 Viņš saka, Viņš sacīja, un aklaiss redzēja, krolais staigāja, kurlais dzirdēja, dēmoni spiedza un izgāja, mironis augšāmcēlās, viss. Kāpēc? Viņš to neizlūdzās. Viņš bija svaiditais Mesija. Viņš bija šis Mesija. Viņš zināja, ka Viņš bija. Viņš zināja Savu pozīciju. Viņš zināja, kāpēc Viņš bija sūtīts. Viņš zināja, ka Tēvs bija nolēmis, ka Viņš būs Mesija tiem, kuri ticēs. Un tad, kad Viņš satika šo ticīgo, kuram bija ticība, Viņš vienkārši runāja Vārdu. Dēmoni metās prom. Tieši tā. “Saki! Nebrēc. Saki!” Āmen.

282 Un Viņš zināja Viņa Dieva dotās tiesības, taču mēs nezinām. Viņš zināja, kas Viņš bija. Mēs nezinām.

283 Mozus bija aizmirsis. Samsons saprata. Citi saprata. Jozua saprata. Mozus aizmīrsa. Dievam nācās pievērst tam viņa uzmanību. Viņš teica: “Kāpēc tu brēc uz Mani? Es esmu sūtījis tevi šim darbam. Saki un turpini iet uz savu mērķi. Es pateicu, ka tu nonāksi līdz šim kalnam. Paņem šos bērņus un ved viņus tālāk. Vienkārši runā. Man ir vienalga, kas ir tavā ceļā, aizvāc to no šī ceļa. Es dodu tev autoritāti to izdarīt. Es teicu. . . Tu izteici mušas un blusas, un radišanu, un līdzīgas lietas. Ko tad tu tagad brēc uz Mani? Kāpēc tu nāc pie Manis, brēcot pēc tā visa? Vienkārši saki un vēro, kā tas darbojas, tas arī viss.” O-o! O-o, kā man tas patīk!

²⁸⁴ Lūk, Jēzus, viss, ko Viņš teica, Viņš vienkārši izteica Vārdu, un tā arī notika. Dievs bija Viņu pienācīgi apstiprinājis kā Savu Dēlu. “Šis ir Mans miļotais Dēls, uz ko Man labs prāts. Klausiet Viņu.”

²⁸⁵ Pavērojiet Viņu. Man tas patik. Cik drosmīgi, cik majestātiski Viņš izturējās Savu kritiķu priekšā. Āmen. Vai Viņš teica: “Sagraujiet šo templi, un Es lūgšu Tēvu, un paskatīsimies, ko Viņš ar to darīs”? “Sagraujiet šo templi, un trijās dienās Es to atkal uzcelšu.” Nevis: “Es ceru; Es pacentīšos.” “Es to izdarišu!” Kāpēc? Tā teica Raksti.

²⁸⁶ Tie paši Raksti, kas teica, ka Viņš augšāmcels Savu ķermeni, dāvas mums varu, Spēku. Āmen! “Manā Vārdā tie izdzīs dēmonus, Viņi runās jaunās mēlēs; ja viņi pacels čūskas vai iedzers kaut ko nāvējošu, tas viņiem nekaitēs; ja viņi uzliks savas rokas slimajiem, viņi kļūs veseli.”

“Kāpēc tu brēc uz Mani? Saki un ej uz priekšu.” Ak, drosmīgi es . . .

“Sagraujiet šo templi, Es to atkal uzcelšu.” O-o!

²⁸⁷ Un tagad atcerieties (Mēs beidzam.), tas bija tas pats Viņš. Tas bija Viņš, kurš teica Jāņa 14:12, . . . “Kas tic Man, tas darīs tos darbus, ko Es daru.” Vai tas ir pareizi? Tas bija Viņš, kas to pateica.

²⁸⁸ Tas bija Jēzus Marka 11:24, kurš teica: “Ja kāds šim kalnam *teiks*,” nevis “Ja šim kalnam tiks *lūgts*.” “Ja tu šim kalnam teiksi: ‘Kusties,’ un nešaubiesies savā sirdī, bet ticēsi, ka notiks tas, ko tu saki, tad tev tas arī notiks.” Lūk, jūs, ja jūs to teiksiet vienkārši pašpaļāvīgi, tas nenotiks. Taču, ja kaut kas tevi, ka tu esi—esi svaidīts šim uzdevumam, un zināsi, ka to darīt ir Dieva griba, un to pateiksi, tam ir jānotiek. “Ja jūs . . .”

²⁸⁹ Tas bija Viņš, kurš to pateica. “Ja jūs Mani paliekat un Mani Vārdi paliek jūsos, jūs varēsiet lūgt, ko vien gribēsiet, un tas jums notiks.” O-o! Tas tik ir! Vai jūs saprotat, ko es gribu pateikt?

²⁹⁰ Piedodiet, taču tas vienkārši mani uzbangoja. Man tas ir jāpasaka. Tas bija Viņš, kurš todien pateica tur, tajos mežos: “Tev nav medijuma.” Un Viņš radija trīs vāveres mūsu acu priekšā. Kas tas ir? Vienkārši izsakot vārdu, sakot: “Viņas būs *tur* un *tur*, un *tur*,” un tur viņas bija. Tas bija Viņš, kas to izdarīja.

²⁹¹ Čārlj, Rodnij, tas bija Viņš, tur Kentuki; un Nellija, Mārdžija un jūs pārējie. Tas bija Viņš, tas pats Dievs, kas toreiz, kas runāja uz Mozu, sakot: “Kāpēc tu brēc uz Mani? Saki vārdu!” Tieši Viņš tās radija. Tas ir Viņš. Tas ir Viņš. O-o!

²⁹² Tas bija Viņš, kurš aptuveni pirms gada parādīja viziju, kura teica, ka mēs dosimies uz turieni, un šie Septiņi Zimogi, un kā tur būs varens ribiens, ar ko tas iesāksies, un ka viņi būs piramīdas formā. Un žurnāls *Look* . . . žurnāls *Life* to publicēja, karājas, lūk tur, uz sienas. Tas bija Viņš, kas to pateica.

293 Tas bija Viņš tonakt, kad es braucu pa ceļu un ieraudzīju to lielo mamba čūsku, kas grasījās iekost manam brālim. Un Viņš pateica: “Tev ir dots . . . ir dota Vara saistīt viņu vai ikvienu no tām.” Tas bija Viņš, kas to pateica.

294 Manai sirmajai sieviņai, kas sēž, lūk tur: Tas bija Viņš torit, kas pamodināja mani tur istabā un stāvēja stūri, sakot: “Ne no kā nebaudies, vai nu darīt vai kaut kur doties, vai kaut ko pateikt, jo pastāvīgā Jēzus Kristus Klātbūtne ir ar tevi, lai kur ari tu neietu.”

295 Tas bija Viņš tur, Sabino kanjonā, pirms kādiem trim mēnešiem, kad es biju lūgšanā, vēloties zināt, kas nu notiks. Es tur stāvēju, un manā rokā iekrita zobens, un tika pateikts: “Tas ir Karaļa Zobens.” Tas bija Viņš.

296 Tas bija Viņš, kas man pateica: “Kā Es biju ar Mozu, tā Es sūtišu tevi.”

297 Tas bija Viņš, kas man pateica pirms trīsdesmit gadiem, tur pāri pie upes, kā vēl jaunam puisim. Kad stāvēju tur kā jauns sludinātājs, upē, pirms trīsdesmit gadiem, stāvēju tur, kad šī Gaisma, tas pats Uguns Stabs nonāca no debesim un nostājās tur, un teica: “Kā es sūtīju Jāni Kristītāju darīt zināmu Kristus pirmo atnākšanu, tā tavs Vēstījums darīs zināmu Otro Atnākšanu,” visai pasaulei. Kā gan tas varēja būt, kad pat mans mācītājs smējās un par to uzjautrinājās? Taču tas tieši tā ari notika. Tas bija Viņš, kas to pateica. Tieši tā!

298 Ak, tas bija Viņš, kas pateica pravietojumā par viziju: “Tas īstenosies.” Tas bija Viņš, kas teica: “Ja kāds no jums pravieto vai redz viziju, un izstāsta to, un tas īstenojas, tad atcerieties, tas nav viņš, tas esmu Es. Es esmu ar viņu.” O-o! Es varētu turpināt vēl un vēl un teikt, ka tas ir Viņš, tas ir Viņš, tas ir Viņš!

299 Tas bija Viņš, kurš nonāca, kad es pateicu viņiem, ka šis Uguns Stabs bija toreiz nonācis virs upes, bet viņi nevarēja tam noticēt. Tas bija Viņš, kas tur nonāca, kad tas baptistu sludinātājs trīsdesmit tūkstošu cilvēku priekšā tovakar Sema Hjūstona Kolizejā, kad tika nofotografēts Tā Kunga eņģelis, kurš tur atradās. Tas bija Viņš, tas pats vakar, šodien un mūžos.

300 Tas bija Viņš, kas pareģoja, kur tas viss notiks. Tas bija Viņš, kas to pateica. Tas bija Viņš, kas to visu izdarīja. Viņš ir tas pats vakar, šodien un mūžos. Viņš visu izdarīja tieši tā, kā Viņš to pateica. Āmen.

301 Kāpēc lai es gaidītu? Dievs ir apstiprinājis Vārdu. Tā ir Patiesība. Dosimies. Soļosim. Dosimies pa Kunga taku, atmetot visas šaubas, visus grēkus. Iztiriet māju, izberziet to.

302 Kā bija parādīts Džuniora Džeksona vizijā, tur bija palikuši tikai lukturi; jeb tas bija viņa sapnis, ja viņš sēž šeit. Bija palikuši tikai lukturi, un tiem apkārt bija zelta apmales, sapnī, ko viņš man tovakar izstāstīja. O-o!

303 Brāli Kolins, neuztraucies par to zivi. Tā bija balta. Tu vienkārši nezināji, kā ar viņu apieties.

304 Atmetiet visu, kas ir pretrunā ar To. Atcerieties, tā ir Patiesība, neskatoties uz to, cik Tas dažreiz izskatās fanātiski, un uz visu pārējo. Virzieties kopā ar To. Tas ir Svētais Gars. Tas pats Dievs, kas uzcēla no miroņiem Jēzu Kristu, tieši Tas, kas var runāt, lai radītu, tieši Tas, kas dzīvoja Mozus laikā, tāds pats šodien.

305 Viņa aicinājums šajās pēdējās dienās, Viņš to ir apstiprinājis. "Kā tas bija Sodomas dienās, tā būs arī Cilvēka dēla atnākšanas laikā." Viņš ir izdarījis. . . Tur ir Sodoma. Tur atrodas Billijs Grēms un Orals Roberts. Bet Draudze virzās uz priekšu, saskaņā ar tieši tām zīmēm, kuras Viņš apsolīja, abās vietās, un te nu tās ir. Tas ir Viņš, kas to pateica.

306 Ak, Kungs, dāvā man drosmi, tā ir mana lūgšana. Palidzi man, ak, Kungs Dievs.

Šeit man ir jāapstājas. Ir jau vēls.

307 "Kāpēc tu brēc uz Mani? Kāpēc tu brēc uz Mani, kad Es esmu pierādījis, ka Es esmu kopā ar tevi? Vai tad Es neesmu dziedinājis tavus slimniekus," teiktu Viņš. "Vai tad Es neesmu tev pateicis to, kas tieši tā arī notika? Tavs mācītājs to nevar izdarīt. Es! Viņš nevar; viņš ir cilvēks. Tas Esmu Es, Tas Kungs," teiktu Viņš. "Tas Esmu Es, kurš to paveica. Tas Esmu Es, kas liek viņam to visu pateikt. Tas nav viņš. Tā ir Mana Balss. Es Esmu tas, kurš augšāmceļ jūsu mirušos, kad tie nokrīt. Es Esmu tas, kurš dziedina slimos. Es Esmu tas, kurš to visu pareģo. Es Esmu tas, kurš isteno glābšanu. Es Esmu tas, kurš dod solījumu."

308 Dievs, dāvā man drosmi paņemt šo Vārda Zobenu, kuru Viņš ielika manā rokā pirms kādiem trīsdesmit trīs gadiem, un turēt to un soļot uz priekšu uz Trešo Rāvienu, tā ir mana lūgšana.

Nolieksim mūsu galvas.

309 Debesu Tēvs, kļūst aizvien vēlāks, bet šis Vārds kļūst arvien dārgāks. Kā mēs to redzam, Kungs, atkal un atkal, pastāvīgā Kristus Klātbūtne arvien satiekas ar mums. Cik es esmu pateicīgs Tev par Tavu labestību! Kā Tu esi mūs sargājis un bijis. . . un mūs svētījis, cik mēs esam Tev par to pateicīgi!

310 Turot savā rokā šos kabatlakatiņus, Kungs, tie pieder cilvēkiem, kuriem ir ticība, kuri Tam tic. Lai ikviens dēmons, ikviena slimība atiet no šiem cilvēkiem. Un es nosodu ikvienu klātesošo garu, kurš ir nelabs un nav no Dieva, ikvienu slimības garu, visas slimības un ciešanas. Mēs neguļam cilvēka ēnā, ar to viss būtu kārtībā, taču mēs atrodamies Eviņģēlija, apstiprināta Eviņģēlija ēnā.

311 Laikā, kad šis varenais Uguns Stabs virzās šurpu un turpu šajā ēkā, Tas pats, caur kuru Dievs paskatījās lejup, un Sarkanā jūra atkāpās, un Israēls izgāja tai cauri. Taču tagad, kad Viņš

noraugās, tas ir aplacīts ar Viņa paša Dēla Asinīm, ar žēlsirdību un žēlastību. Lai mēs esam paklausīgi. Lai šodien mēs beidzam stāstīt, vajmanāt. Lai mēs aptveram, ka Tu esi aicinājis mūs šim darbam. Ši ir tā stunda. Es to saku Jēzus Kristus Vārdā, lai ikviena slimība aiziet no šīs vietas.

³¹² Lai ikviens vīrietis un sievietē, kas piesauc Jēzus Kristus Vārdu, šodien no jauna velti savas dzīves. Es veltu savējo, Kungs, uz lūgšanu altāra. Es nolieku sevi uz tā, un man ir kauns par sevi, un es vēršu savu galvu uz zemi, no kuras Tu mani paņēmi. Kungs Dievs, man ir kauns par manām vajībām un manu neticību. Piedod to, Kungs. Dāvā man drosmi. Dāvā mums visiem drosmi.

³¹³ Es jūtu, līdzīgi kā Mozus, ka mēs visi dodamies prom. Mēs negribam nevienu atstāt. Mēs gribam paņemt ikvienu, Kungs. Viņi ir Tavi. Es pieprasu viņus priekš Tevis. Svētī šos cilvēkus šodien, Kungs. Dāvā to. Un svētī mani līdz ar viņiem, Tēvs, un lai Tavs Vārds tiek slavēts. Lai Tava Godība pieder Tev. Dāvā mums šo Mūžīgo ticību, Kungs, kad mēs tagad veltām sevi Tev.

³¹⁴ Es, pie šīs Bībeles un pie šīs tribīnes es atdošu Tev savu dzīvi, Kungs. Es paļaujos uz ikvienu Tavu apsolījumu. Es zinu, ka tie apstiprināsies. Es zinu, ka tie ir Patiesība. Dāvā man drosmi runāt šos Vārdus. Dāvā man drosmi, Kungs. Vadi mani tajā, ko es darišu un teikšu. Es atdošu sevi Tev līdz ar šo draudzi, līdz ar to, Kungs, Jēzus Kristus Vārdā. Āmen.

Mana ticība . . . uz Tevi,
Tu, ak, Jērs no Golgātas,
Glābējs Dievišķais;
Uzklausī, kad lūdzos es,
Paņem visus grēkus prom,
Ak, ļauj man no šī briža būt
Tavam pilnīgi!

³¹⁵ Tagad piecelsimies kājās, tā patiešām klusi, dungojot melodiju.

. . . uz Tevi,
Tu, Jērs . . .

Tagad vienkārši pacelsim mūsu rokas preti Viņam.

Ak, Glābējs . . .

Tagad atdodiet sevi Kristum.

Uzklausī, kad lūdzos es,
Paņem visas šaubas prom,
Ak, ļauj man no šī briža būt
Tavam pilnīgi!

³¹⁶ Tagad visi kopā, ar paceltām rokām: [Sanāksme atkārtoti brāļa Branhama lūgšanu—Tulk.] “Kungs Jēzu, es tagad atdošu sevi Tev, lai kalpotu visu savu dzīvi vēl pilnīgāk, ar lielāku ticību, es saucu, lai es varētu būt labāks kalpotājs manā turpmākajā dzīvē, nekā es esmu bijis nu jau aizgājušajā dzīvē. Piedod manu

neticību un atjauno mums Ticību, kas reiz tika nodota svētajiem. Es Tev atdošu sevi Jēzus Kristus Vārdā.”

³¹⁷ Tagad, ar noliektām galvām.

Kad caur tumšo dzīves labirintu eju
Un bēdas viscaur mani māc,
Vadi mani Tu;
Tumsai liec par gaismu kļūt,
Asarām uz vaigiem žūt,
Un no Tevis aizmaldities
Neļauj man nekad.

³¹⁸ Kamēr mēs stāvam ar noliektām galvām. Vai jūs domājat, ka šī rīta Vēstījums nāca jums par labu? Iedrošināja jūs? Ja vēlaties, vienkārši paceliet rokas preti Dievam, sakot: “Dievs, es Tev pateicos.” Es pacēlu abas rokas, jo es jūtu, ka tas—tas man palīdzēja. Tas deva man drosmi.

³¹⁹ Dažas lietas, kuras es pateicu, es nebiju domājis, ka es tās sacīšu, taču tas jau ir pateikts. Tas bija rājiens man. Es izrādījos ne tāds, kā es par sevi biju iedomājies, un uzskatu sevi par vainīgu tajā, ka visu laiku esmu vaimanājis tā vietā, lai sacītu.

³²⁰ Dievs, palidzi man, no šī brīža un turpmāk, lai es būtu Tev vairāk atdevies kalpotājs.

³²¹ Es nelūdzu tikai par sevi. Es lūdzu arī par jums, kas visi kopā kā Kristus Miesa, izsaukta no šīs pasaules, tiekam sagatavoti apsolutajai Zemei, Lai Dievs dod man drosmi runāt šo ceļu, izskaidrot šo ceļu, lai jūs nenoklistu no takas. Es jums pateikšu, caur Dieva žēlastību, ka es sekošu Tā asiņainajām pēdām, Kurš gāja mums pa priekšu.

Šo krustu svētīto es nesišu,
Līdz nāve mani atbrīvos,
Un tad uz Mājām aiziešu,
Tur gaida Kronis, lai to nēsātu.

³²² Mēs atdodam to Tev, Tēvs, mūsu veltīšanos, Jēzus Kristus, Tava Dēla Vārdā. Āmen.

³²³ [Kāds brālis sāk runāt svešās mēlēs. Pārtraukums magnetafona lentas ierakstā—Tulk.] Mēs pateicamies par to Tam Kungam. Dzīvojiet Dievam veltītu dzīvi. Atdodiet sevi piemīlīgumam, pazemībai. Staigājiet Garā. Staigājiet, runājiet, ģērbieties, uzvedieties kā Kristieši, pazemīgi un piemīlīgi. Neļaujiet tam tagad aiziet garām. Dieva Balss runā caur Vārdu, runā caur dāvanām. Atnāk viena dāvana, vēl viena to izsaka, atnāk vēl viena dāvana un izsaka tieši to pašu. Redziet, tas precīzi sakrīt ar Vārdu un precīzi sakrīt ar šo laiku. Dievs ir ar mums. Cik gan mēs Viņam par to esam pateicīgi!

³²⁴ Tagad, ja vien mūsu, mūsu galvas ir noliektas, lai mūsu māsa nospēlē mums akordu:

Paņem Jēzus svēto Vārdu,

Lai Tas tevi sargātu;
 Dzirdot ienaidnieka draudus,
 Lūgšanā šo Vārdu saki tu.

³²⁵ Vienkārši—vienkārši dariet to, izsakiet Vārdu un izsakiet Viņa Vārdu. Tagad nodziedāsim, kamēr mēs—mēs dosimies prom.

Paņem Jēzus svēto Vārdu,
 Lai tas tevi . . .sāpju bērns;
 Nes to līdz zemē plašā,
 Viņš dos mieru dvēselei.

Dārgais Vārds . . .

³²⁶ Tagad paspiedīsim viens otram roku un sacīsim: “Es lūgšos par tevi, brāli, un tu lūdzies par mani.”

. . . Debesīm;
 Jēzus Vārds (Jēzus Vārds!) salds ir man!
 Prieks līdz debesīm, lai . . .

³²⁷ Tagad, ar noliektām galvām, nodziedāsim šo nākamo pantu:

Paņem Jēzus svēto Vārdu,
 Lai Tas tevi sargātu;
 Dzirdot ienaidnieka draudus,
 Lūgšanā šo Vārdu saki tu.
 Jēzus Vārds (Jēzus Vārds!) Salds ir man! (Salds ir man!)
 Prieks līdz Debesīm lai skan;
 Jēzus Vārds Salds ir man!
 Prieks līdz Debesīm lai skan.

³²⁸ Mūsu galvas tagad ir noliektas, un līdz ar tām arī mūsu sirdis, saprotot, ka Jēzus teica: “Kas Manus Vārdus dzird un tic Viņam, kas Mani ir sūtījis, tam ir mūžīgā Dzīvība, un tas nenāk Tiesā, bet no nāves ir pārgājis Dzīvībā.” Zinot, ka caur Dieva žēlastību tas atrodas mūsu krūtīs; ar šo atdošanos Viņam šajā ritā, ka mūsu dzīves mainīsies, sākot no šīs dienas, ka mēs būsīm pārliecinātāki savā domāšanā. Mēs mēģināsim dzīvot tādā piemīlībā un pazemībā, lai, ticot tam, ko mēs Dievam lūdzam, Dievs to dāvātu ikvienam. Un mēs nerunāsim sliktu viens otram un nevienam citam. Mēs lūgsim par mūsu ienaidniekiem un viņus milēsim, darīsim labu tiem, kas dara mums ļaunu. Dievs lai iztiesā, kuram ir taisnība un kuram nav taisnība. Ar . . .

³²⁹ Pamatojoties uz to, un ar noliektām galvām, es palūgšu mūsu labo draugu, brāli Li Veilu, lai viņš atlaiž sanākušos ar lūgšanas vārdiem. Brāli Veil.

63-0714M Kāpēc Brēc? Saki!
Branhama dievnams
Džefersonvila, Indiāna ASV

LATVIAN

©2025 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Autortiesību paziņojums

Visas tiesības aizsargātas. Šo grāmatu ir atļauts drukāt uz mājas printera personiskām vajadzībām vai arī izdalīt bez maksas kā Jēzus Kristus Evaņģēlija izplatīšanas līdzekli. Šo grāmatu nedrīkst pārdot, pavairot lielos apmēros, publicēt tīmekļa vietnē, glabāt meklēšanas sistēmā, tulkot citā valodā vai izmantot naudas līdzekļu piesaistīšanai bez speciālas rakstiskas atļaujas no Voice Of God Recordings®.

Lai iegūtu vairāk informācijas vai citus pieejamos materiālus, lūdzam sazināties:

VOICE OF GOD RECORDINGS

P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

www.branham.org